

stmjvání

STEPHENIE MEYEROVÁ

STMÍVÁNÍ

Vyšlo také v tištěné verzi

EGMONT
Publishing

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

Stephenie Meyerová
Stmívání – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

stmjvání

STEPHENIE MEYEROVÁ

Twilight

Text copyright © 2005 by Stephenie Meyer

Translation © 2005 by Markéta Demlová

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company (Inc.),
Hachette Book Group, USA.

All rights reserved.

Všechna práva k této knize jsou vyhrazena,
včetně práva na reprodukci textu v celku či po částech v jakékoli podobě

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s. r. o.

Na Pankráci 30/1618, 140 00 Praha 4, v Praze roku MMXVII jako svou 5178. publikaci

Z anglického originálu Twilight přeložila Markéta Demlová

Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec

E-book konverzi provedl Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverze © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tištěné verze 978-80-252-1331-5

ISBN e-knihy 978-80-252-4061-8

www.egmont.cz

www.albatrosmedia.cz

PŘEDMLUVA

Nikdy jsem moc nepřemýšlela nad tím, jak umřu – ačkoliv během posledních pár měsíců bych k tomu měla dostatek důvodů – ale i kdybych o tom přemýšlela, takhle bych si to nikdy nepředstavovala.

Zírala jsem bez dechu přes dlouhou místnost do tmavých očí lovce, který mi můj pohled přívětivě opětoval.

Bylo přece dobré zemřít, vyměnit svůj život za život člověka, kterého mám ráda. Dokonce šlechetné. To by mělo stát za uvážení.

Věděla jsem, že kdybych nikdy nepřijela do Forks, nemusela jsem teď čelit smrti. Ale i když jsem byla tak vyděšená, přesto jsem toho rozhodnutí nedokázala litovat. Když vám život nabízí sen naprosto za hranicemi vašich největších očekávání, není rozumné truchlit, když nadejde jeho konec.

Lovec se přátelsky usmál a pomalým krokem se přiblížil, aby mě zabil.

1. PRVNÍ POHLED

Matka mě vezla na letiště. Všechna okýnka v autě byla stažená. Ve Phoenixu bylo čtyřiadvacet stupňů, nebe dokonale modré, bez mráčku. Měla jsem na sobě své oblíbené tričko – bez rukávů, z bílé madeiry; bylo to takové moje gesto na rozloučenou. Místo příručního zavazadla jsem si nesla jen dlouhou bundu s kapucí.

Na Olympijském poloostrově na severozápadě státu Washington existuje městečko jménem Forks, schované pod téměř neustálým příkrovem mraků. V tomhle bezvýznamném městečku přší víc než na jakémkoliv jiném místě Spojených států amerických. Právě z tohoto místa a jeho ponurého, všudypřítomného stínu moje matka utekla i se mnou, když mi bylo jen pár měsíců. A právě v tomhle městečku jsem byla každé léto nucena strávit jeden měsíc až do věku čtrnácti let. V tom roce jsem se do toho konečně vložila; a tak poslední tři roky se mnou můj táta Charlie trávil čtrnáct dní prázdnin v Kalifornii.

A právě do Forks jsem teď dobrovolně odcházela do exilu – byl to čin, který jsem podstupovala s velkou hrůzou. Forks jsem nesnášela.

Milovala jsem Phoenix. Milovala jsem slunce a žhavé horko. Milovala jsem to čínorodé, chapadlovitě se rozrůstající město.

„Bello,“ řekla mi maminka – už alespoň po tisíci –, než jsem nastoupila do letadla. „Nemusíš to dělat.“

Maminka vypadá jako já, až na to, že má krátké vlasy a mimické vrásky. Když jsem se upřeně dívala do jejích širokých, dětských očí, najednou mě zachvátila panika. Jak můžu nechat svou milující, nevyzpytatelnou, ztřeštěnou matku, aby se o sebe sama postarala? Samozřejmě, teď měla Phila, takže pravděpodobně bude mít kdo zaplatit účty, v ledničce bude jídlo a v jejím autě benzín a ona bude mít komu zavolat, když se ztratí, ale přesto...

„Já chci jet,“ lhala jsem. Nikdy jsem neuměla lhát, ale tuhle lež jsem poslední dobou říkala tak často, že to teď znělo téměř přesvědčivě.

„Vyříd' Charliemu, že ho pozdravuju,“ řekla odevzdaně.

„Vyřídím.“

„Však se brzy uvidíme,“ nedala se odradit. „Můžeš přijet domů, kdy budeš chtít – já se vrátím, kdykoliv mě budeš potřebovat.“

Ale viděla jsem jí na očích, že dodržet ten slib by pro ni znamenalo přinést oběť.

„Nedělej si o mě starosti,“ přesvědčovala jsem ji. „Bude to skvělé. Mám tě ráda, mami.“

Na chvílku mě pevně objala, pak jsem nastoupila do letadla a bylo to.

Let z Phoenixu do Seattlu trvá čtyři hodiny, pak se letí další hodinu malým letadlem nahoru do Port Angeles a pak hodinu autem zpátky dolů do Forks. Létání mi nevaří; ale ta hodinka v autě s Charliem mi trochu dělala starosti.

Charlie byl vážně milý, pokud jde o celou tu záležitost. Zdálo se, že má upřímnou radost, že s ním budu poprvé aspoň na nějakou dobu skutečně žít. Už mě dal zapsat i do školy a pomůže mi sehnat auto.

Ale stejně to s Charliem bude trapas. Ani jeden z nás nebyl zrovna upovídaný, a beztoho jsem nevěděla, co si s ním povídat. Věděla jsem, že je z mého rozhodnutí víc než jen zmatečný – jako moje matka přede mnou, ani já jsem se netajila s tím, jak se mi ve Forks nelíbí.

Když jsme přistáli v Port Angeles, přišlo. Neviděla jsem v tom žádné osudové znamení – jenom nevyhnutelnost. Se sluníčkem už jsem se rozloučila.

Charlie na mě čekal s policejním autem. I tohle jsem očekávala. Pro spořádané obyvatele Forks je Charlie policejní ředitel pan Swan. Prvotní důvod, proč jsem si chtěla koupit auto navzdory svým omezeným prostředkům, byl ten, že jsem

se nechtěla po městě vozit v autě s červeným a modrým ma-
jáčkem na střeše. Nic nezpomalí dopravu tak jako policajt.

Když jsem k Charliemu doklopýtala z letadla, nemotorně mě
jednou rukou objal.

„Rád tě vidím, Bells,“ přivítal mě a usmál se, jak mě automa-
ticky zachytil a podržel. „Moc ses nezměnila. Jak se má Renée?“

„Máma se má fajn. Taky tě ráda vidím, tati.“ Nesměla jsem mu
říkat Charlie do očí.

Měla jsem jenom pár tašek. Většina mého arizonského oble-
čení byla na Washington příliš promokavá. Daly jsme s maminkou
dohromady peníze, abychom doplnily můj zimní šatník, ale
byl pořád skrovný. Do kufru policejního auta se pohodlně ve-
šel.

„Sehnal jsem pro tebe dobré auto, vážně laciné,“ oznámil tá-
ta, když jsme si zapínali pásy.

„Jaké auto?“ To, že řekl „pro tebe dobré auto“, a ne prostě
„dobré auto“, ve mně vzbudilo neblahé tušení.

„No, vlastně je to dodávka, Chevy.“

„Kdes ji sehnal?“

„Pamatuješ si Billyho Blacka, co žije dole v La Push?“ La Push
je malá indiánská rezervace na pobřeží.

„Ne.“

„Jezdával s námi v létě na ryby,“ napovídal mi Charlie.

To by vysvětlovalo, proč jsem si ho nepamatovala. To mi jde
dobře, vygumovat si z paměti trapné, nepodstatné zážitky.

„Je teď na vozíčku,“ pokračoval Charlie, když jsem neodpo-
vídala, „takže už nemůže řídit, a tak mi svůj nákladáček nabídl
levně k odprodeji.“

„Z kterého je roku?“ Z toho, jak změnil výraz, jsem pocho-
pila, že doufal, že tuhle otázku nepoložím.

„No, Billy si hodně pohrál s motorem – je starý jenom pár ro-
ků, vážně.“

Doufala jsem, že o mně nemá tak špatné mínění, aby věřil,
že se tak snadno vzdám. „Kdy ho koupil?“

„V roce 1984, myslím.“

„Koupil ho nové?“

„No, to ne. Myslím, že nové bylo tak na začátku šedesátých let – přinejhorším koncem padesátých,“ připustil rozpačitě.

„Ale – tati, já o autech vůbec nic nevím. Nebyla bych schopná si ho spravit, kdyby se něco porouchalo, a nemohla bych si dovolit mechanika...“

„Bello, to autíčko vážně jezdí skvěle. Taková už se dneska nedělají.“

To autíčko, pomyslela jsem si... to zní fakt slibně – přinejmenším jako přezdívká.

„Jak lacino je lacino?“ Konec konců, v tomhle ohledu jsem nemohla dělat žádné ústupky.

„No, holčičko, já už jsem ti ho vlastně koupil. Jako takový dárek na přivítanou doma.“ Charlie po mně po očku pokoukoval s výrazem plným naděje.

Páni. Zadara.

„Tos nemusel, tati. Chtěla jsem si auto koupit sama.“

„Mně to nevádí. Chci, aby se ti tady líbilo.“ Když to říkal, díval se přímo před sebe na silnici. Charlie mu nebylo příjemné, když měl svoje city vyjadřovat hlasitě. To jsem po něm zdědila. Takže jsem se taky dívala před sebe, když jsem odpovídala.

„To je vážně hezké, tati. Dík. Vážně to oceňuju.“ Netřeba dodávat, že je nemožné, aby se mi ve Forks líbilo. Ale proč mu tím ubližovat. A darovanému autu na zuby nehleď – nebo na motor.

„No jo, nemáš zač,“ zamumlal, celý rozpačitý z mých díků.

Vyměnili jsme si pár dalších poznámek o počasí, které bylo deštivé, a tím jsme vyčerpali témata ke konverzaci. Zírali jsme z okna a mlčeli.

Byla to krása, samozřejmě; to jsem nemohla popřít. Všechno bylo zelené: stromy, jejich kmeny porostlé mechem, větve pod mechovým baldachýnem, země pokrytá kapradím. Dokonce i vzduch vypadal zeleně přes filtr z listí.

Tě zeleně bylo až moc – jako na nějaké vzdálené planetě.

Konečně jsme dojeli k Charliemu domů. Pořád bydlel v tom malém dvoupokojovém domečku, který si s maminkou koupili krátce po svatbě. To byla jediná doba, kterou jejich manželství zažilo – krátce po svatbě. Tam, před domem, který se nikdy nezměnil, stála zaparkovaná moje nová – no, tedy pro mě nová – dodávka. Byla vybledle červená, s velkými kulatými nárazníky a baňatou kabinou. K mému velkému údivu se mi líbila. Nevěděla jsem, jestli bude jezdit, ale dokázala jsem si představit, jak ji řídím. Navíc to byla taková ta poctivá plechárna, které nic neublíží – když dojde k nehodě, takovéhle auto vyvázne bez odřeninky na laku, ale zahraniční vůz, s kterým se srazilo, může jít do šrotu.

„No tohle, tati, moc se mi líbí! Díky!“ Tak můj zítřejší hrozný den bude o trochu snesitelnější. Nebudu muset zvažovat, jestli mám jít do školy tři kilometry pěšky v dešti, nebo jestli se svezu s policejním ředitelem.

„Jsem rád, že se ti líbí,“ řekl Charlie chraplavě, znovu v rozpacích.

Zabralo mi to jen jednu cestu nahoru, než jsem si přestěhovala věci. Dostala jsem pokoj orientovaný na západ, jehož okno vedlo na dvůr před domem. Ten pokoj jsem znala; patřil mi od narození. Dřevěná podlaha, světle modré stěny, vysoký strop, zažloutlé krajkové záclonky v okně – to všechno patřilo k mému dětství. Jediná změna, kterou Charlie kdy provedl, byla, že vyměnil kolébkou za velkou postel a přidal psací stůl, jak jsem rostla. Na psacím stole teď stál počítač z druhé ruky s telefonní šňůrou na modrem připojenou po podlaze k nejbližší telefonní zástrčce. Tohle si vymínila máma, abychom mohly zůstat snadno v kontaktu. Houpací křeslo z dob, kdy jsem byla miminko, pořád stálo v koutě.

Nahoře v patře byla jenom jedna malá koupelna, o kterou se budu muset dělit s Charliem. Snažila jsem se moc se tou představou nezaobírat.

Jedna z nejlepších věcí na Charliem je, že nezevluje kolem a jde si po svém. Nechal mě, abych si vybalila a zabydlela se, a dopřál mi tak vzácnou chvílku, která by s matkou byla naprosto nemyslitelná. Bylo příjemné být sama, nemuset se usmívat a tvářit se potěšeně; úleva, moci se sklesle koukat z okna na souvislou vrstvu deště a nechat ukápnout jen pár slziček. Na skutečný záchvat pláče jsem neměla náladu. To si nechám do postele, až budu přemýšlet o zítřku.

Střední škola ve Forks měla děsivě málo studentů – celkem pouze tři sta padesát sedm – teď padesát osm; u nás doma bylo jenom ve třetáku sedm set lidí. Všechna děcka tady musela vyrůstat společně – jejich prarodiče se znali už od plenek. Já budu ta nová holka z velkého města, kuriozita, atrakce.

Možná, že kdybych doopravdy vypadala jako správná holka z Phoenixu, mohla bych toho využít ve svůj prospěch. Ale fyzicky jsem nikdy nikam nezapadala. Měla bych být opálená, se sportovní postavou, blondýnka – hráčka volejbalu nebo třeba roztleskávačka – prostě jak to bývá, když člověk žije v slunečném údolí.

Místo toho jsem navzdory neustálému slunečnímu světlu měla kůži barvy slonové kosti, a bez obvyklých krásných modrých očí nebo zrzavých vlasů. Vždycky jsem byla štíhlá, ale tak nějak měkká, ochablá, na první pohled žádná sportovkyně; neměla jsem potřebnou koordinaci mezi okem a rukou, abych mohla provozovat sporty, aniž bych se ponižovala – a ublížila jak sobě, tak každému, kdo by stál příliš blízko.

Když jsem vyskládala všechno své oblečení do starého borovicového prádelníku, vzala jsem si tašku s toaletními potřebami a šla se po dni plném cestování umýt. Prohlížela jsem si svůj obličej v zrcadle a přitom si kartáčovala rozčuchané vlhké vlasy. Možná to bylo tím světlem, ale už teď jsem vypadala bledě, nezdravě. Moje pokožka uměla být hezká, byla velmi jasná, čistá, vypadala skoro průsvitně, ale záleželo to na barvě. Tady jsem žádnou barvu neměla.

Když jsem se dívala na svůj bezkrevný odraz v zrcadle, byla jsem nucena přiznat si, že lžu sama sobě. Nebylo to jenom po fyzické stránce, že jsem nikdy nezapadala. A když jsem nedokázala najít své pevné místo ve škole s třemi tisíci lidí, jaké byly moje šance tady?

Neuměla jsem najít společnou řeč se svými vrstevníky. Možná to však bylo tím, že jsem neuměla najít společnou řeč s lidmi. Tečka. I moje matka, ke které jsem měla blíže než ke komukoliv jinému na planetě, se mnou nebyla nikdy harmonicky sladěná, nikdy přesně na stejné vlně. Někdy jsem si říkala, jestli vidím svými očima stejné věci jako vidí všichni ostatní. Možná mám v mozku nějakou poruchu.

Ale příčina nebyla důležitá. Důležitý byl jedině následek. A zítra to bude jenom začátek.

V noci jsem spala špatně, i poté, co jsem se vyplakala. To neustálé fičení deště a větru přes střechu nechtělo ustoupit do pozadí. Přetáhla jsem si přes hlavu vybledlou příkrývku a později jsem přidala ještě polštář. Ale nemohla jsem usnout, až po půlnoci, kdy se dešť konečně uklidnil a přešel do tiššího mrholení.

Hustou mlhu, nic jiného jsem ráno z okna neviděla, a cítila jsem, jak se mě zmocňuje klaustrofobie. Tady člověk nikdy nevidí nebe; je to jako klec.

Snídaně s Charliem byla tichá záležitost. Popřál mi hodně štěstí ve škole. Poděkovala jsem mu s vědomím, že jenom plýtvá nadějí. Štěstí se mi soustavně vyhýbalo. Charlie odešel z domu první, odjel na policejní stanici, která byla jeho manželkou i rodinou. Když odešel, zůstala jsem ještě sedět u starého dubového čtvercového stolu na jedné ze tří nestejných židlí a prohlížela si jeho malou kuchyňku s tmavými stěnami obloženými dřevem, světle žlutými skříňkami a bílým linoleem na podlaze. Nic se nezměnilo. Moje matka natřela ty skříňky před osmnácti lety ve snaze přinést do domu trochu sluneč-

ního světla. Nad malým krbem v přilehlém obývacíku velikosti kapesníku visela řada fotek. Napřed svatební fotka Charlieho a mamky z Las Vegas, pak jedna, na které jsme my tři v porodnici, kde jsem se narodila, a kterou pořídila ochotná sestřička, pak následovala řada mých školních fotek až po tu loňskou. Na ty bylo trapné podívání - uvidím, jestli se mi podaří přimět Charlieho, aby je dal někam jinam, alespoň dokud tady budu bydlet.

Když byl člověk v tomhle domě, nemohl si nevšimnout, že se Charlie z rozchodu s mámou nikdy nevzpamatoval. Bylo mi to nepříjemné.

Nechtěla jsem být ve škole příliš brzy, ale nemohla jsem v domě dál zůstat. Natáhla jsem si bundu - připadala jsem si v ní jako hasič v ochranném obleku - a vydala jsem se ven do deště.

Stále jenom mrholilo, takže jsem nestihla promoknout na kůži, zatímco jsem sahala pro klíč od domu, který byl vždycky schovaný pod okapem vedle dveří, a zamykala. Cákání mých nových nepromokavých bot mi šlo na nervy. Postráda-la jsem normální křupání šterku při chůzi. Nemohla jsem se zastavit a obdivovat znovu svou dodávku, jak jsem původně chtěla; spěchala jsem, abych se dostala z toho mlhavého mokra, které mi vířilo kolem hlavy a sráželo se mi na vlasech pod kapucí.

V dodávce bylo příjemně a sucho. Někdo z těch dvou, buď Billy, nebo Charlie, ji zjevně uklidil, ale hnědá čalouněná sedadla stále slabě voněla tabákem, benzínem a mentolovými bonbóny. Motor k mé úlevě naskočil rychle, ale hlasitě, s řevem se probudil k životu a pak běžel naprázdno s ohlušujícím rámusem. No, takhle starý nákladáček musí mít nějakou slabinu. Starodávné rádio ale fungovalo, byl to bonus, který jsem nečekala.

Najít školu nebylo těžké, ačkoliv jsem tam nikdy předtím nebyla. Jako u většiny ostatních budov, ke škole se prostě od-

bočilo z hlavní silnice. Na první pohled se nepoznalo, že je to škola; jenom cedule, na které stálo Střední škola ve Forks, mě přiměla zastavit. Byla to skupina podobných domů vystavěných z kaštanově hnědých cihel. Kolem rostlo tolik stromů a keřů, že jsem napřed neviděla, jak je veliká. Kde má člověk vzít pocit, že jde o instituci? přemítala jsem nostalgicky. Kde jsou ploty z pletiva, kovové detektory?

Zaparkovala jsem před první budovou, která měla nad vstupními dveřmi cedulku hlásající PŘIJÍMACÍ KANCELÁŘ. Nikdo jiný tam neparkoval, neklamný důkaz toho, že se tam parkovat nesmí, ale rozhodla jsem se, že se nechám poučit uvnitř, místo abych v dešti kroužila kolem jako pitomec. Neochotně jsem vystoupila z útulného, příjemně vyhřátého nákladáčku a vydala se po úzké kamenné cestičce lemované tmavými živými ploty. Zhluboka jsem se nadechla a otevřela dveře.

Uvnitř svítilo jasné světlo a bylo tam tepleji, než jsem doufala. Kancelář byla malá; malá čekárna s polstrovanými skládacími židličkami, oranžově kropenatý koberec, na zdech bez ladu a skladu visely nejrůznější plakáty a ocenění, mezi nimi hlasitě tikaly velké hodiny. Všude rostly pokojové květiny ve velkých plastových květináčích, jako kdyby nebylo dost zeleně venku. Místnost byla přepůlená dlouhým pultem neuspořádaně zarovnaným drátěnými košíky plnými papírů a se spoustou jasně barevných letáčků připevněných na jeho čelní straně. Za pultem stály tři stoly. U jednoho z nich seděla korpulentní zrzavá žena v brýlích. Měla na sobě fialové tričko, takže jsem si okamžitě připadala příliš nastrojená.

Zrzavá žena vzhledla. „Hledáte někoho?“

„Jsem Isabella Swanová,“ představila jsem se a viděla jsem, jak se jí v očích okamžitě vědoucně zablesklo. Už mě tu očekávali, bezpochyby jsem se stala lákavým soustem pro místní drbny. Dcera přelétavé bývalé manželky policejního ředitele, která se konečně vrátila domů.

„Samozřejmě,“ řekla. Prohrabala se nebezpečně se kymácející hromadou dokumentů na svém stole, až našla ten, který hledala. „Tady mám váš rozvrh a mapku školy.“ Přinesla k pultu několik papírů, aby mi je ukázala.

Prošla se mnou moje hodiny, na mapce mi vyznačila nejlepší cestu na každou z nich a dala mi papír, na který se mi měl každý z učitelů podepsat a který jsem na konci dne měla přinést zpátky. Usmála se na mě a vyjádřila naději, stejně jako Charlie, že se mi tady ve Forks bude líbit. Oplatila jsem jí úsměv, jak nejpřesvědčivěji jsem dovedla.

Když jsem vyšla zpátky k autu, začínali přijíždět ostatní studenti. Zařadila jsem se a objížděla školu společně s ostatními. Ulevilo se mi, když jsem viděla, že většina aut je starších jako to moje, nic oslnivého. Doma jsem bydlela na jednom z mála předměstí pro lidi s nižšími příjmy, které spadalo do okrsku Paradise Valley. Nový Mercedes nebo Porsche byl na studentském parkovišti zjev zcela běžný. Nejhezčí auto tady bylo lesklé Volvo, a to vyčnívalo. Přesto jsem vypnula motor hned, jakmile jsem byla na místě, aby ke mně jeho hromová hlasitost nepřitahovala pozornost.

V autě jsem si prostudovala mapku a snažila se uložit ji do paměti; snad nebudu muset chodit celý den s nosem zabořeným do plánku. Nacpala jsem si všechno do tašky, hodila si popruh přes rameno a zhluboka se nadechla. Dokážu to, lhala jsem si chabě. Nikdo mě neukousne. Nakonec jsem vydechla a vystoupila z auta.

S obličejem schovaným v kapuci jsem šla po chodníku zaplněném teenagery. S úlevou jsem si všimla, že moje obyčejná černá bunda není nijak nápadná.

Jakmile jsem se dostala kolem jídelny, najít budovu číslo tři nebylo těžké. Velká černá trojka byla namalovaná na bílém čtverci na východním rohu. Jak jsem se přibližovala ke dveřím, cítila jsem, že se mi dýchání zrychluje a zkracuje. Snažila jsem se zadržet dech, jak jsem procházela dveřmi za dvěma prsíplášti.

Třída byla malá. Ty dvě postavy přede mnou se zastavily přímo ve dveřích, aby si pověsily kabáty na dlouhou řadu háčků. Napodobila jsem je. Byly to dvě dívky, jedna blondýnka s průsvitnou pletí, druhá také bledá, se světle hnědými vlasy. Alespoň tady moje kůže nebude nápadná.

Odnese la jsem svůj papír učiteli, vysokému plešatějícímu muži, který měl na katedře cedulku se jménem – stálo na ní, že jde o pana Masona. Když spatřil moje jméno, upřeně se na mě zadíval – to nebyla zrovna povzbudivá reakce – a já jsem samozřejmě zrudla jako rajče. Ale aspoň mě poslal k prázdnému stolku vzadu, aniž by mě představoval třídě. Pro mé nové spolužáky bylo těžší na mě zírat, museli otáčet hlavy dozadu, ale zvládli to i tak. Podívala jsem se na seznam četby, který mi učitel dal. Bylo to triviální, šlo v podstatě o základní autory: sestry Brontëovy, Shakespeare, Chaucer, Faulkner. Všechno už jsem měla přečtené. To bylo uklidňující... a nudné. Říkala jsem si, jestli mi mamka pošle složku mých starých esejů, nebo jestli by to považovala za podvádění. Procházela jsem si v duchu různé argumenty, které bych proti ní mohla použít, zatímco učitel drmolil a drmolil.

Když se ozvalo zvonění, takový nosový bzučivý zvuk, naklonil se ke mně přes uličku vytáhlý kluk se špatnou pletí a mastnými ulízanými vlasy a chtěl se dát do řeči.

„Ty jsi Isabella Swanová, vid’?“ Zařadila jsem si ho mezi takové ty úslužné typy z šachového kroužku.

„Bella,“ opravila jsem ho. Každý v okruhu tří židlí se otočil a podíval se na mě.

„Kde máš další hodinu?“ zeptal se.

Musela jsem se podívat do batohu. „Ehm, další mám občanku, s Jeffersonem, budova číslo šest.“

Nebylo, kam se podívat, abych se tam nesetkala se zvědavými očima.

„Já jdu do čtyřky, mohl bych ti ukázat cestu...“ No jasně, úslužný až na půdu. „Jsem Erik,“ dodal.

Váhavě jsem se usmála. „Dík.“

Vzali jsme si bundy a vydali se ven do deště, který mezitím zesílil. Mohla bych přísahat, že několik lidí se šinulo těsně za námi, aby mohli poslouchat, co si povídáme. Doufala jsem, že nezačínám být paranoidní.

„Tak co, tady je to hodně jiné než ve Phoenixu, vid’?“ zeptal se.

„Hodně jiné.“

„Tam moc neprší, že ne?“

„Tak třikrát, čtyřikrát do roka.“

„Tý jo, jak tam asi je?“ divil se.

„Slunečno,“ poučila jsem ho.

„Nevypadáš moc opáleně.“

„Moje matka je částečná albína.“

Úzkostlivě se mi zadíval do obličeje a já jsem si vzdychla. Vypadalo to, že mraky a smysl pro humor nejdou dohromady. Pár měsíců a zapomenu, jak se používá sarkasmus.

Vraceli jsme se kolem jídelny k jižním budovám vedle tělocvičny. Erik mě vedl přímo do dveří, ačkoliv byly jasně označené.

„No, tak hodně štěstí,“ popřál mi, když jsem sahala na kliku. „Možná budeme mít společnou ještě nějakou další hodinu.“ V jeho hlasu zaznívala naděje.

Neurčitě jsem se na něj usmála a vstoupila dovnitř.

Zbytek dopoledne uplynul zhruba podobně. Učitel trigonometrie pan Varner, kterého bych stejně nesnášela už jenom kvůli předmětu, který učil, byl jediný, který mě přinutil postavit se před třídu a představit se. Zadrhávala jsem, červenala se a cestou na své místo zakopávala o vlastní nohy.

Po dvou hodinách jsem v každé třídě začínala rozeznávat některé tváře. Vždycky se našel někdo odvážnější než ostatní, kdo se mi představil a vyptával se mě, jak se mi ve Forks líbí. Snažila jsem se o diplomatické odpovědi, ale většinou jsem prostě lhalo, až se mi od pusy prášilo. Aspoň jsem vůbec nepotřebovala mapu.

Jedna holka seděla vedle mě jak při trigonometrii, tak při španělštině, a dovedla mě do jídelny na oběd. Byla drobná, o několik centimetrů menší než já se svými sto dvaasedesáti, ale její divoce kudrnaté tmavé vlasy náš výškový rozdíl dost stíraly. Nezapamatovala jsem si její jméno, tak jsem se usmívala a přikyvovala a ona brebentila o učitelích a učení. Ani jsem se nesnažila držet s ní krok.

Seděly jsme na konci plného stolu s několika jejími kamarádkami, které mi představila. Zapomněla jsem jejich jména, jakmile je vyslovila. Zdálo se, že na ně udělala dojem svou odvahou mluvit se mnou. Ten kluk z angličtiny, Erik, na mě přes místnost zamával.

A právě tehdy, když jsem seděla v jídelně a snažila se bavit se sedmi zvědavými cizími lidmi, tehdy jsem je uviděla poprvé.

Seděli v nejvzdálenějším koutě jídelny, daleko ode mne. Bylo jich pět. Nemluvili a nejedli, ačkoliv každý z nich měl před sebou podnos s nedotčeným jídlem. Na rozdíl od většiny ostatních studentů na mě necivěli, takže jsem si je bezpečně mohla prohlédnout bez obav, že se střetnu s mimořádně zaujatým pohledem. Ale to nebyl důvod, proč upoutali moji pozornost.

Nevypadali totiž jako ostatní. Ze tří kluků byl jeden veliký – vypracovaný jako hotový vzpěrač, s tmavými, kudrnatými vlasy. Další byl vyšší, štíhlejší, ale taky svalnatý, s vlasy medově blondatými. Poslední byl vysoký a hubený, ne tak rozložitý, a vlasy měl rozčuchané, zbarvené do bronzova. Byl chlapěčtější než ti druzí dva, kteří vypadali klidně na vysokoškoláky nebo spíš na zdejší učitele než na studenty.

Proti nim seděly dívky. Ta vysoká se svou krásou podobala soše. Měla nádhernou postavu, patřila k tomu typu, jaký člověk vídá na obálce časopisu Sports Illustrated ve vydání s plavkami a s kterým nemůžete setrvat v jedné místnosti, aniž by tím neutrpěla vaše sebeúcta. Její vlasy byly zlaté, jem-

ně se jí vlnily do půli zad. Menší dívka se podobala elfovi, šíleně hubená, s jemnými rysy. Vlasy měla sytě černé, ostříhané nakrátko a rozježené všemi směry.

A přesto si všichni byli navzájem velmi podobní. Každý z nich byl křídově bledý, nejbledší ze všech studentů žijících v tomto městě, kde slunce skoro nesvíti. Bledší než já, albína. Všichni měli velmi tmavé oči navzdory škále v odstínech barvy vlasů. Také měli pod očima temné stíny - nafialovělé, podobající se modřinám. Jako kdyby měli za sebou bezesnou noc, nebo už se téměř uzdravili ze zlomeniny nosu. Ačkoliv jejich nosy, a vůbec všechny jejich rysy, byly přímé, dokonalé, ostře řezané.

Ale ani tohle nebyl důvod, proč jsem se od nich nedokázala odtrhnout pohledem.

Zírala jsem na ně, protože jejich tváře, tak rozdílné, a tak podobné, byly všechny úchvatně, nelidsky krásné. Takové tváře nikde neuvídíte, jediné snad na vyretušovaných stránkách módního časopisu. Takové tváře malovali staří mistři andělům. Bylo těžké rozhodnout, kdo je nejkrásnější - snad ta dokonalá blondýnka, nebo ten kluk s bronzovými vlasy.

Všichni se dívali stranou; nedívali se na sebe, nedívali se na ostatní studenty, nedívali se na nic konkrétně, alespoň tak mi to připadalo. Jak jsem tak na ně koukala, ta drobná dívka vstala, vzala svůj podnos - na něm neotevřená sodovka, nenakousnuté jablko - a odešla rychlým, půvabným plavným krokem, který patřil na přehlídkové molo. Dívala jsem se, okouzlená jejím pružným krokem tanečnice, dokud nevysypala svůj podnos a nevyklouzla zadními dveřmi, rychleji, než bych považovala za možné. Střelila jsem pohledem zpátky k ostatním, kteří seděli stejně jako předtím.

„Kdo jsou tamti?“ zeptala jsem se té holky ze španělštiny, jejíž jméno jsem zapoměla.

Jak vzhledla, aby se podívala, koho myslím - ačkoliv už to pravděpodobně poznala z mého tónu - najednou se na ni podíval ten hubenější, ten klukovský, ten asi nejmladší. Podíval se

na mou sousedku jenom na zlomek vteřiny a pak jeho tmavé oči střelily ke mně.

Hned zase rychle pohledem uhnul, rychleji než jsem mohla já, ačkoliv jsem okamžitě sklopila oči, rozpaký celá červená. V tom krátkém pohledu se na jeho obličej neukázala ani stopa zájmu – bylo to, jako kdyby ho zavolala jménem a on mimoděk vzhlédl, předem rozhodnutý, že neodpoví.

Moje sousedka se rozpačitě zahihňala a podívala se na stůl jako já.

„To je Edward a Emmett Cullenovi a Rosalie a Jasper Haleovi. Ta, co odešla, byla Alice Cullenová; všichni žijí spolu u doktora Cullena a jeho ženy.“ Řekla to šeptem.

Podívala jsem se po očku na toho krásného kluka, který se teď díval na svůj podnos a dlouhými bledými prsty drobil dala-mánek. Jeho ústa se velmi rychle pohybovala, jeho dokonalé rty se sotva otvíraly. Ostatní tři se stále dívali jinam, a přesto jsem cítila, že k nim tiše mluvím.

Zvláštní, neobvyklá jména, pomyslela jsem si. Taková mívají babičky a dědečkové. Ale tady jsou možná zrovna v módě – maloměstská jména? Konečně jsem si vzpomněla, že moje sousedka se jmenuje Jessica, což je jméno naprosto běžné. U nás doma se mnou chodily na dějepis hned dvě Jessiky.

„Oni... všem jim to moc sluší.“ To byla z mé strany zjevně slabá slova.

„Ano!“ souhlasila Jessica s dalším zahihňáním. „Ovšem taky spolu všichni chodí – tedy Emmett s Rosalií a Jasper s Alicí. A žijí spolu.“ V jejím hlase se ozývá všechno to pohoršení a odsouzení maloměsta, pomyslela jsem si kriticky. Ale jestli jsem měla být upřímná, musela jsem přiznat, že dokonce i ve Phoenixu by tohle vedlo k pomluvám.

„Kterí jsou Cullenovi?“ zeptala jsem se. „Nevypadají jako příbuzní...“

„No, oni nejsou. Doktor Cullen je vážně mladý, je mu maximálně něco kolem třicítky. Všichni jsou adoptovaní. Hale-

ovi jsou bratr a sestra, dvojčata – ti blondatí – a jsou to sirotci.“

„Na adoptované vypadají trochu staře.“

„Teď ano, Jasperovi a Rosalii je oběma osmnáct, ale jsou s paní Cullenovou od svých osmi let. Ona je jejich teta nebo tak něco.“

„To je od Cullenových vážně hezké – že se tak o všechny postarali, i když jsou sami tak mladí.“

„Asi ano,“ souhlasila Jessica zdrženlivě, což ve mně vzbudilo dojem, že z nějakého důvodu nemá doktora a jeho ženu ráda. Vzhledem k pohledům, které házela po jejich adoptovaných dětech, bych předpokládala, že tím důvodem byla žárlivost. „Myslím, že paní Cullenová totiž nemůže mít děti,“ dodala, jako kdyby to umenšovalo jejich dobrotu.

Během celého rozhovoru jsem očima znovu a znovu těkala ke stolu, kde ta zvláštní rodina seděla. Pořád se dívali po stěnách a nejedli.

„Žijí ve Forks odjakživa?“ zeptala jsem se. To bych si jich určitě všimla při některém ze svých letních pobytů.

„Ne,“ odpověděla a její tón dával najevo, že to by mělo být jasné i takovému nově příchozímu, jako jsem já. „Přestěhovali se sem před dvěma lety odněkud z Aljašky.“

Pocítila jsem vlnu lítosti a současně úlevy. Lítosti proto, že jakkoli byli krásní, byli to outsideri, které ostatní zcela jasně nepřijali mezi sebe. Úlevy proto, že jsem tu nebyla jediný nováček, a rozhodně jsem v žádném případě nebyla ten nejzajímavější.

Jak jsem si je prohlížela, ten nejmladší, jeden z Cullenových, vzhledl a střetl se s mým pohledem, tentokrát se zjevně zaujatým výrazem. Rychle jsem se podívala stranou, ale zdálo se mi, že v tom jeho pohledu bylo i jisté nenaplněné očekávání.

„Který je ten kluk s rezavě hnědými vlasy?“ zeptala jsem se. Koukla jsem na něj po očku, a on na mě stále upřeně hle-

děl, ale necivil jako ostatní studenti dneska – měl lehce frustrovaný výraz. Znovu jsem sklopila oči.

„To je Edward. Je nádherný, samozřejmě, ale neplýtvěj časem. On na rande nechodí. Žádná z holek pro něj asi není dost hezká.“ Odrflkla, jasný případ kyselých hroznů. Přemítala jsem, kdy ji asi odmítl.

Kousla jsem se do rtu, abych skryla úsměv. Pak jsem se na něj podívala znovu. Obličej měl otočený, ale měla jsem dojem, že se mu zvedá koutek, jako kdyby se taky usmíval.

Po dalších několika minutách ti čtyři odešli od stolu společně. Všichni byli mimořádně atraktivní – i ten velký svalnatý. Byl na něj znepokojující pohled. Ten, co se jmenoval Edward, se na mě už nepodíval.

Seděla jsem u stolu s Jessikou a jejími kamarádkami déle, než kdybych seděla sama. Měla jsem starost, abych hned první den nepřišla pozdě na hodinu. Jedna z mých nových známých, která mi taktně připomněla, že se jmenuje Angela, měla po obědě biologii stejně jako já. Mlčky jsme šly spolu do třídy. Ona byla taky nesmělá.

Když jsme vstoupily do pracovny biologie, Angela si šla sednout k jednomu laboratornímu stolku s černou deskou, přesně stejnému, na jaký jsem byla zvyklá. Ona už měla souseda. Vlastně všechny stolky už byly obsazené, až na jeden. Vedle prostřední uličky jsem poznala Edwarda Cullena podle jeho neobvyklých vlasů; seděl vedle toho jediného volného místa.

Jak jsem šla uličkou představit se učiteli a nechat si podepsat papír, pokradmu jsem se na něj dívala. Pak, právě když jsem kolem něj procházela, se na své židli najednou napřímil. Znovu se na mě zadíval, díval se mi do očí s tím nejpodivnějším výrazem ve tváři – byl nepřátelský, zuřivý. Rychle jsem se podívala stranou, šokovaná, a znovu jsem zrudla. Zakopla jsem o knihu v uličce a musela jsem se zachytit okraje stolku. Holka, která tam seděla, se zachichotala.

Všimla jsem si, že jeho oči jsou černé – jako uhel.

Pan Banner mi podepsal papír a podal mi knihu bez nějakých nesmyslů ohledně představení. Pochopila jsem, že spolu budeme vycházet. Samozřejmě, neměl jinou možnost než mě poslat na to jediné volné místo uprostřed učebny. Měla jsem oči sklopené, když jsem si šla sednout vedle něho, zmatená tím nepřátelským pohledem, který mi věnoval.

Nevzhlédla jsem, když jsem si pokládala knihu na stolek a sedala si, ale koutkem oka jsem viděla, že změnil polohu. Odkláněl se ode mě, seděl na krajíčku židle a odvracel obličej, jako kdyby cítil něco, co mu nevoní. Nenápadně jsem si přičichla k vlasům. Voněly po jahodách, jako můj oblíbený šampon. Zdálo se to jako naprosto neškodná vůně. Nechala jsem si vlasy spadnout přes pravé rameno, takže mezi námi tvořily temnou oponu, a snažila jsem se věnovat pozornost učiteli.

Naneštěstí přednáška byla o buněčné anatomii, což už jsme doma probírali. Přesto jsem si pečlivě dělala poznámky a pořád jsem se dívala dolů.

Nemohla jsem se přes tu chvíli ubránit pohledu přes clonu vlasů na toho podivného kluka vedle sebe. Po celou hodinu ani na chvíli neuvolnil tu svou napjatou pozici na krajíčku židle; seděl ode mě tak daleko, jak to bylo možné. Viděla jsem, že ruku položenou na levé noze má zaťatou v pěst, až mu pod bledou kůží vystupovaly šlachy. Ani ty se nikdy neuvolnily. Dlouhé rukávy bílé košile měl vyhrnuté až k loktům a jeho předloktí bylo pod světlou kůží překvapivě tvrdé a svalnaté. Nebyl zdaleka tak hubený, jak vedle svého statného bratra vypadal.

Tahle hodina se vlekla víc než ty předchozí. Bylo to tím, že už byla skoro poslední, nebo proto, že jsem čekala, až se jeho zaťatá pěst uvolní? Neuvolnila se ani na chvíli; on pořád seděl tak nepohnutě, že to vypadalo, jako když nedýchá. Co to s ním je? Je tohle jeho normální chování? Říkala jsem

si, jestli jsem Jessiku dnes u oběda neodsoudila moc příkře za její roztrpčenost. Možná nebyla tak zatrpklá, jak jsem si myslela.

Se mnou to nemohlo mít nic společného. Vždyť mě ani nezná.

Znovu jsem po něm koukla, a hned jsem toho litovala. Zase se na mě upřeně podíval, černé oči plné odporu. Ucukla jsem před ním a přikrčila se na židli a najednou mi v mysli problesklo rčení zabíjet pohledem.

V tu chvíli hlasitě zazvonil zvonek, až jsem nadskočila, a Edward Cullen už vedle mě neseděl. Plynule vstal – byl mnohem vyšší, než jsem si myslela – zády ke mně, a byl venku ze dveří dřív, než se kdokoliv ostatní zvedl ze židle.

Seděla jsem jako přimrazená na svém místě a nepřítomně jsem za ním zírala. Byl tak protivný. To nebylo spravedlivé. Začala jsem si pomalu sbírat svoje věci, snažila jsem se potlačit hněv, který mě naplňoval, ze strachu, že se mi oči zalijí slzami. Bůhvíproč existuje spojitost mezi mou náladou a slznými kanálky. Když jsem se zlobila, bylo mi obvykle do pláče, což je ponižující sklon.

„Nejsi ty Isabella Swanová?“ zeptal se mě klučící hlas.

Vzhlédla jsem a uviděla pěkného kluka s dětskou tváří, bledé blond vlasy pečlivě nagelované do pravidelných špiček, jak se na mě přátelsky směje. Evidentně si nemyslel, že páchnu.

„Bella,“ opravila jsem ho s úsměvem.

„Já jsem Mike.“

„Ahoj, Miku.“

„Nepotřebuješ pomoci najít učebnu, kde máš příští hodinu?“

„Vlastně mám namířeno do tělocvičny, tak to snad najdu.“

„Já mám taky příští hodinu tělocvik.“ Zdálo se, že ho to vzrušilo, ačkoliv na tak malou školu to nebyla zase kdovíjaká shoda náhod.

Šli jsme tedy společně; Mike byl upovídaný – obstaral většinu konverzace, čímž mi to usnadnil. Až do svých deseti let žil v Californii, takže dobře věděl, jak mi tady chybí sluníčko. Ukázalo se, že máme společné taky hodiny angličtiny. Byl to ten nejmilejší člověk, jakého jsem dnes potkala.

Ale jak jsme vstupovali do tělocvičny, zeptal se: „Tak co, píchla jsi Edwarda Cullena tužkou, nebo co? Nikdy jsem ho neviděl takhle se chovat.“

Příkrčila jsem se. Takže jsem nebyla jediná, kdo si toho všiml. A tohle zjevně nebylo obvyklé chování Edwarda Cullena. Rozhodla jsem se, že budu hrát hloupou.

„To byl ten kluk, vedle kterého jsem seděla při biologii?“ zeptala jsem se nedbale.

„Ano,“ odpověděl. „Vypadal, jako že ho něco bolí nebo tak.“

„Já nevím,“ odpověděla jsem, „vůbec jsem s ním nemluvila.“

„Je to divný kluk.“ Mike se zastavil vedle mě, místo aby se vydal do šatny. „Kdybych já měl to štěstí sedět vedle tebe, tak bych s tebou mluvil.“

Usmála jsem se na něj, než jsem prošla dveřmi do dívčích šatny. Byl přátelský a nepokrytě mě obdivoval. Ale na to, aby tím zmírnil roztrpčení, to nestačilo.

Učitel tělocviku, trenér Clapp, mi našel dres, ale nenutil mě, abych se do něj převlékla už na dnešní hodinu. Doma ve Phoenixu po nás vyžadovali jenom dva roky tělocviku. Tady byl tělocvik povinný celé čtyři roky. Forks bylo do slova moje peklo na zemi.

Sledovala jsem čtyři volejbalové zápasy odehrávající se současně. Když jsem si vzpomněla, kolik zranění jsem si přivodila – a způsobila jiným – při hraní volejbalu, udělalo se mi lehce nevolno.

Konečně se ozvalo poslední zvonění. Šla jsem pomalu do kanceláře vrátit svůj papír. Déšť ustal, ale vítr byl silný a studenější. Objala jsem si tělo pažemi.

Když jsem vstoupila do teplé kanceláře, div jsem se neotočila a nevyšla zase ven.

Přede mnou stál u stolu Edward Cullen. Poznala jsem ho zase podle těch rozčuchaných bronzových vlasů. Zdálo se, že mě neslyšel přicházet. Stála jsem přitisknutá k zadní zdi a čekala jsem, až se mi recepční bude moct věnovat.

Dohadoval se s ní tichým, příjemným hlasem. Rychle jsem pochopila podstatu hádky. Snažil se přehodit si šestou hodinu – biologii – na jindy – na kdykoliv jindy.

Prostě jsem nemohla uvěřit, že je to kvůli mně. Muselo za tím být něco jiného, něco, co se stalo, ještě než jsem do učebny biologie vstoupila. Ten pohled na jeho tváři muselo vyvolat nějaké jiné rozčilení. Přece není možné, aby ke mně tenhle cizí člověk mohl pocítit takový náhlý a intenzivní odpor.

Dveře se znovu otevřely a dovnitř prudce zavanul studený vítr, rozvlnil papíry na stole, sfoukl mi vlasy do obličeje. Dívka, která vešla, pouze přistoupila ke stolu, vložila do drátěného košíku nějaký papír a zase vyšla ven. Ale Edward Cullen najednou nahrbil záda a pomalu se otočil, aby se na mě podíval – jeho obličej byl neskutečně hezký – pichlavýma očima plnýma nenávisti. Na okamžik jsem pocítila záchvěv opravdového strachu, až mi na pažích naskočila husí kůže. Ten pohled trval jenom vteřinu, ale roztrásl mě víc než ten mrazivý vítr. Cullen se otočil zpátky k recepční.

„No, tak nevádí,“ řekl spěšně hlasem jako samet. „Vidím, že to není možné. Mokrát vám děkuju za pomoc.“ Otočil se na patě, aniž by se na mě znovu podíval, a zmizel ven ze dveří.

Pokorně jsem přistoupila ke stolu, obličej tentokrát bílý místo rudý, a podala jsem recepční podepsaný papír.

„Tak jak vám to šlo první den, drahoušku?“ zeptala se mateřsky.

„Fajn,“ zalhala jsem slabým hlasem. Nezdálo se, že ji to přesvědčilo.

Když jsem došla k dodávce, stála na parkovišti už téměř jako poslední. Připadala mi jako poslaná z nebe, po domovu ta nejbližší věc, kterou jsem v téhle vlhké zelené díře měla. Chvilku jsem jen tak seděla uvnitř a civěla předním oknem ven. Ale brzy se do mě dala zima a potřebovala jsem si zatopit, takže jsem otočila klíčkem a motor s řevem naskočil. Vyšla jsem se zpátky k Charlieho domu a celou cestu jsem potlačovala slzy.

2. OTEVŘENÁ KNIHA

Další den to bylo lepší... a horší.

Bylo to lepší, protože ještě nepršelo, ačkoliv mraky byly husté a neprostupné. Bylo to snadnější, protože jsem věděla, co od svého dne očekávat. Mike si ke mně při angličtině přišel sednout a doprovodil mě na další hodinu, Erik z šachového klubu si ho každou chvilku měřil pohledem; to bylo lichotivé. Lidé už na mě tolik necivěli jako včera. U oběda jsem seděla s velkou skupinou, která zahrnovala Mika, Erika, Jessiku a několik dalších lidí, jejichž jména a tváře jsem si teď pamatovala. Pomalu jsem nabývala dojmu, jako když začínám šlapat vodu, místo abych se v ní topila.

Bylo to horší, protože jsem byla unavená; pořád jsem nemohla spát, jak kolem domu skučel vítr. Bylo to horší, protože pan Varner mě při trigonometrii vyvolal, když jsem neměla zvednutou ruku, a já jsem špatně odpověděla. Bylo to zoufalé, protože jsem musela hrát volejbal, a jedinkrát, kdy jsem se neuhnula míči z cesty, jsem jím udeřila spoluhráčku do hlavy. A bylo to horší, protože Edward Cullen nebyl vůbec ve škole.

Celé dopoledne jsem se bála oběda ze strachu před jeho bizarními pohledy. Na jednu stranu jsem se mu chtěla postavit a zeptat se ho, co proti mně má, abych pochopila, v čem je problém. Večer předtím, zatímco jsem ležela v posteli a nemohla usnout, jsem si dokonce představovala, co řeknu. Ale znala jsem se moc dobře na to, abych věřila, že bych opravdu měla kuráž to udělat. Pod maskou terminátora byl jen zbabělý lev.

Ale když jsem s Jessikou vstoupila do jídelny - oči jsem měla raději sklopené, aby mi nezabrousily k jeho místu, ale stejně se mi to nepodařilo - viděla jsem, že jeho čtyři takzvaní sourozenci sedí spolu u stejného stolu, ale on s nimi není.

Mike nás odchytil a odvedl ke svému stolu. Jessiku taková pozornost naplnila radostným vzrušením a její kamarádky se k nám rychle přidaly. Zatímco jsem se snažila poslouchat jejich veselý hovor, bylo mi hrozně nepříjemně, čekala jsem nervózně na chvíli, kdy přijde. Doufala jsem, že mě bude prostě ignorovat, a tím dokáže, že moje podezření je nepravdivé.

Nepřišel, a jak čas plynul, byla jsem čím dál napjatější.

Když oběd skončil, šla jsem na biologii s větší sebedůvěrou, a on se stále neukázal. Mike mě doprovázel na hodinu věrně jako pes. Ve dveřích učebny jsem zadržela dech, ale Edward Cullen nebyl ani tam. Vydechla jsem a šla na své místo. Mike mě následoval a přitom vyprávěl o nadcházejícím výletu na pláž. Postával u mého stolku, dokud se neozvalo zvonění. Pak se na mě toužebně usmál a šel si sednout vedle holky s rovnátky a špatnou trvalou. Vypadalo to, že s Mikem budu muset něco udělat, a nebude to snadné. Ve městě jako je tohle, kde každý vidí druhému do talíře, je diplomacie na-prosto nezbytná. Nikdy jsem nebyla mimořádně taktická; nemám praxi v jednání s přesprávanými přátelskými kluky.

Ulevilo se mi, že mám lavici pro sebe, že tu Edward není. To jsem si říkala opakovaně. Ale nemohla jsem se zbavit dlouhobavého podezření, že já jsem ten důvod jeho nepřítomnosti. Bylo to směšné, a samolibé, myslet si, že můžu někoho tak silně zasáhnout. To prostě nebylo možné. A přesto mě nepřestávaly pronásledovat obavy, že je to pravda.

Když byl školní den konečně u konce a červený flek na tváři z nehody při volejbalu se začínal ztrácet, rychle jsem se převlékla do džínů a tmavě modrého svetru. Spěchala jsem z dívčí šatny, potěšená zjištěním, že jsem se na chvíli úspěšně vyhnula svému psímu kamarádovi. Rychle jsem se vydala k parkovišti. Bylo teď přeplněné odjíždějícími studenty. Nastoupila jsem do auta a prohrabala se v tašce, abych se přesvědčila, že mám, co potřebuju.

Včera večer jsem zjistila, že kromě smažených vajíček se slaninou toho Charlie moc uvařit neumí. Takže jsem ho požádala, aby mi po dobu mého pobytu dal kuchyni na starosti. Nijak se nezdráhal předat mi klíče od spíže. Také jsem zjistila, že nemá v domě žádné jídlo. Takže jsem měla nákupní seznam a peníze ze sklenice na kredenci s nápisem „Peníze na jídlo“ a vydala jsem se do supermarketu.

Roztočila jsem svůj ohlušující motor na plné obrátky, ignorujíc při tom hlavy, které se otočily mým směrem, a opatrně nacouvala do řady aut, která čekala na výjezd z parkoviště. Zatímco jsem čekala a snažila se předstírat, že ten uši rvoucí randál pochází z auta někoho jiného, viděla jsem dva Cullenovy a dvojčata Haleova, jak nastupují do auta. Bylo to to zářivé nové Volvo. Samozřejmě. Předtím jsem si nevšimla jejich oblečení – byla jsem příliš fascinovaná jejich obličejí. Když jsem si je teď prohlížela, viděla jsem, že jsou všichni oblečeni mimořádně dobře; jednoduše, ale v šatech, na kterých bylo snadno poznat, že pocházejí ze salonů předních módních návrhářů. S tím, jak báječně vypadali, a se stylem, jakým se nesli, mohli mít na sobě klidně hadry na nádobí a stejně by jim to slušelo. Zdálo se nespravedlivé, že ke krásnému zevnějšku mají i dost peněz. Ale pokud jsem mohla posoudit, takhle už to většinou v životě bývá. A jak se zdá, ve škole jim to kamarády nepřineslo.

Ale tomu jsem nedokázala tak docela věřit. Ta izolace musela být jejich přáním; nedokázala jsem si představit žádné dveře, které by jejich mimořádná krása neuměla otevřít.

Podívali se po mém hlučném nákladáčku, když jsem je míjela, zrovna jako každý. Já jsem se upřeně dívala dopředu a ulevilo se mi, když jsem konečně vyjela ze školních pozemků.

Obchodní centrum nebylo daleko od školy, jenom pár ulic na jih, stranou z dálnice. Bylo milé být uvnitř supermarketu; připadala jsem si normálně. Doma jsem taky nakupovala a zapadla jsem ochotně do zaběhnutého povědomého úkolu. Ob-

chod byl uvnitř dost veliký, abych neslyšela tukaní deště na střechu, které by mi připomínalo, kde jsem.

Když jsem dojela domů, vyložila jsem všechny nákupy, nacpala je, kam se dalo, kde jsem dokázala najít volné místo. Doufala jsem, že to Charliemu nebude vadit. Zabalila jsem do fólie brambory a nacpala je do trouby, aby se pekly, naložila steak do marinády a položila ho na karton vajíček v lednici.

Když jsem s tím byla hotová, vzala jsem si nahoru školní tašku. Než jsem se dala do domácích úkolů, převlékla jsem se do suchého, stáhla si vlhké vlasy do ohonu a poprvé zkontrolovala elektronickou poštu. Měla jsem tři vzkazy.

„*Bello*,“ psala mi máma.

Napiš mi, jakmile dorazíš. Pověz mi, jaký jsi měla let. Prší? Už se mi po tobě stýská. Na Floridu už mám skoro všechno sbaleno, ale nemůžu najít tu růžovou balenku. Nevíš, kam jsem ji dala? Phil tě zdraví.

Máma

Povzdechla jsem si a přešla na další. Byl odeslán osm hodin po tom prvním.

„*Bello*,“ psala.

Proč jsi mi ještě neposlala mail? Na co čekáš?

Máma

Poslední byl z dnešního rána.

Isabello, jestli o sobě nedáš vědět do půl šesté večer, tak zavolám Charliemu.

Podívala jsem se na hodinky. Zbývala mi ještě hodina, ale mamka byla známá ukvapeným jednáním.

*Mami,
uklidni se. Hned ti odepišu. Hlavně se neukvapuj.*

Bella

Poslala jsem to a začala znovu.

Mami,

všechno je v pohodě. Samozřejmě, že prší. Čekala jsem, až budu mít o čem psát. Škola celkem ujde, jenom se to trochu opakuje. Seznámila jsem se s několika fajn lidmi, chodím s nimi na oběd.

Tvoje balenka je v čistírně - měla sis ji vyzvednout v pátek.

Charlie mi koupil dodávku, věřila bys tomu? Moc se mi líbí. Je stará, ale vážně odolná, což přesně potřebuju, však víš.

Taky se mi po tobě stýská. Zase brzy napíšu, ale nebudu kontrolovat poštu každých pět minut. Uklidni se, zhluboka dýchej. Mám tě ráda.

Bella

Rozhodla jsem se, že si přečtu Na Větrné hůrce - román, který jsme právě probírali při angličtině - znovu jenom pro potěšení, a tak když Charlie přišel domů, byla jsem ponořená do knížky. Ztratila jsem pojem o čase a spěchala jsem dolů, abych vyndala brambory z trouby a dala dovnitř ugrilovat steak.

„Bello?“ zavolal otec nahlas, když mě uslyšel na schodech.

Kdo jiný by to měl být? pomyslela jsem si.

„Ahoj, tati, vítej doma.“

„Dík.“ Pověsil svůj pás s pistolí a vyzul se z vysokých bot, zatímco já jsem pobíhala po kuchyni. Pokud jsem věděla, nikdy v práci pistolí nepoužil. Ale měl ji připravenou. Když jsem sem jezdila jako dítě, vždycky vyndal náboje, jakmile vstoupil do dveří. Domnívám se, že teď už mě považoval za dost sta-

rou na to, abych se nemohla náhodou postřelit, a nepodezíral mě z deprese, abych se zastřelila schválně.

„Co je k večeři?“ zeptal se unaveně. Moje matka byla vynalézavá kuchařka, ale její experimenty nebyly vždycky k jídlu. Byla jsem překvapená, a smutná, že si to pamatuje i po takové době.

„Steak a brambory,“ odpověděla jsem a vypadalo to, že se mu ulevilo.

Byl z toho nespůj, když měl jen tak stát v kuchyni a nic dělat; odšoural se do obývacího a díval se na televizi, zatímco jsem pracovala. Oba jsme tak byli víc v pohodě. Zatímco se opékalo maso, připravila jsem salát a prostřela na stůl.

Zavolala jsem ho, když byla večeře hotová, a on uznale začichal, když vstoupil do místnosti.

„Voní to dobře, Bell.“

„Díky.“

Pár minut jsme jedli mlčky. Nebylo to nepříjemné. Ani jednomu z nás ticho nevadilo. Naše povahy si dobře vycházely vstříc.

„Tak jak se ti líbí ve škole? Už sis našla nějaké kamarády?“ zeptal se a přidal si nášup.

„No, mám pár společných hodin s holkou, co se jmenuje Jessika. Sedávám s jejími kamarádkami u oběda. A pak je tam jeden kluk, Mike, ten je velmi přátelský. Všichni se zdají dost milí.“ Až na jednu vyčnívající výjimku.

„To musí být Mike Newton. Milý kluk – milá rodina. Jeho táta má obchod se sportovními potřebami hned za městem. Dobře vydělává na všech těch turistech s batohy na zádech, co tamtudy projdou.“

„Znáš Cullenovu rodinu?“ zeptala jsem se váhavě.

„Rodinu doktora Cullena? Samozřejmě. Doktor Cullen je skvělý člověk.“

„Oni... ty jeho děti... jsou trochu zvláštní. Zdá se, že ve škole moc dobře nezapadají.“

Charlie mě překvapil tím, jak vypadal rozzlobeně.

„Ti zdejší lidi,“ zabručel. „Doktor Cullen je vynikající chirurg, který by pravděpodobně mohl pracovat v jakékoliv nemocnici kdekoliv na světě a vydělávat desetkrát víc, než kolik má tady,“ pokračoval a zesiloval hlas. „Máme štěstí, že ho tu máme – štěstí, že jeho žena chtěla bydlet na malém městě. On je přínosem pro obec a všechny jeho děti jsou slušně vychované a zdvořilé. Měl jsem jisté pochybnosti, když se sem tenkrát nastěhovali, se všemi těmi adoptovanými teenagery. Myslel jsem si, že s nimi možná budeme mít problémy. Ale jsou všichni velmi dospělí – neměl jsem s žádným z nich ani sebe-menší potíž. To je víc, než můžu říct o dětech některých lidí, kteří žijí v tomhle městě po generace. A oni drží při sobě, jak by rodina měla – každý druhý víkend jezdí tábořit... Jenom proto, že jsou tu noví, už lidi musí klevetit.“

Byla to nejdelší řeč, jakou jsem kdy od Charlieho slyšela. Musel to silně prožívat, ať lidé říkali cokoliv.

Zařadila jsem zpátečku. „Připadali mi docela milí. Jenom jsem si všimla, že se drží spolu. Všichni jsou moc hezcí,“ dodala jsem ve snaze trochu jim zalichotit.

„Měla bys vidět doktora,“ prohodil Charlie a smál se. „Ještě že je šťastně ženatý. Spousta sestřiček v nemocnici má co dělat, aby se dokázala soustředit na práci, když je nablízku.“

Zbytek večere jsme zase dojedli v mlčení. Uklidil ze stolu, zatímco já jsem se dala do nádobí. Vrátil se k televizi a když jsem domyla nádobí – ručně, žádná myčka –, šla jsem neochotně nahoru udělat si úkol z matematiky. Už jsem to měla zažité.

Tu noc bylo konečně ticho. Usnula jsem rychle, vyčerpaná.

Zbytek týdne se nic nedělo. Zvykla jsem si na rutinu svých školních hodin. V pátek už jsem dokázala rozeznat, ne-li pojmenovat většinu studentů ve škole. V tělocvičně se spoluhráči z mého týmu naučili neházet mi míč a rychle si stoupnout přede mě, když se protějšší tým snažil mou slabost využít. Já jsem jim šťastně uhýbala z cesty.

Edward Cullen se do školy nevrátil.

Každý den jsem se úzkostně dívala, dokud ostatní Cullenovi nevešli do jídelny bez něj. Pak jsem se mohla uvolnit a připojit se ke konverzaci u stolu. Většinou se soustředila kolem výletu do La Push Ocean Park za dva týdny, který dával dohromady Mike. Byla jsem pozvaná a souhlasila jsem, že pojedou, spíš ze zdvořilosti, než že bych po tom toužila. Pláže by měly být horké. A suché.

V pátek už mi nedělalo vůbec žádné potíže vstoupit do učebny biologie, protože už jsem neměla starost, že tam Edward bude. Pokud jsem věděla, nechal školy. Snažila jsem se na něj nemyslet, ale nedokázala jsem úplně potlačit starost, že jsem zodpovědná za jeho pokračující absenci, jakkoliv směšné se to zdálo.

Můj první víkend ve Forks uplynul bez nehody. Charlie, nezvyklý trávit čas v obvykle prázdném domě, byl většinu víkendu v práci. Já jsem uklízela dům, pokročila s domácím úkolem a napsala mamce ještě strojeněji veselý e-mail. V sobotu jsem jela do knihovny, ale byla tak uboze vybavená, že jsem se ani nenamáhalo zařídit si členskou průkazku; budu si muset brzy zajet do Olympie nebo do Seattlu a najít tam dobré knihkupectví. Líně jsem uvažovala, jakou spotřebu má asi moje dávka... a při tom pomyšlení jsem se otrásla.

Děšť zůstával přes víkend slabý, tichý, takže se mi dobře spalo.

V pondělí ráno už mě lidé na parkovišti zdravili. Neznala jsem všechna jejich jména, ale každému jsem zamávala a usmála se na něj. Bylo chladněji, ale naštěstí nepršelo. Na angličtině Mike zaujal svoje obvyklé místo vedle mě. Měli jsme krátkou písemku z knihy Na Větrné hůrce. Bylo to přímočaré, velmi snadné.

Když se to vezme kolem a kolem, cítila jsem se mnohem spokojeněji, než bych si myslela, že se touhle dobou budu cítit. Spokojeněji, než jsem vůbec kdy čekala, že se tu budu cítit.

Když jsme vyšli ze třídy, vzduch byl plný tančících bílých drobečků. Slyšela jsem, jak na sebe lidé vzrušeně volají. Vítr mě štípal do tváří, do nosu.

„Páni,“ užasl Mike. „Sněží.“

Dívala jsem se na bavlněné chomáčky, které se hromadily podél chodníku a nevyzpytatelně mi ťukaly do obličeje.

„Br.“ Sníh. Sbohem, můj hezký dne.

Vypadal překvapeně. „Ty nemáš ráda sníh?“

„Ne. Znamená to, že je moc zima na to, aby přšlo.“ Samozřejmě. „Navíc jsem myslela, že to má padat po vločkách – chápeš, jako že každá je jiná a tak. Ale tyhle vypadají jako konečky vatových tyčinek.“

„Copak jsi ještě nikdy neviděla padat sníh?“ zeptal se nevěřícně.

„Jasně, viděla,“ zarazila jsem se. „V televizi.“

Mike se zasmál. A pak ho zezadu do hlavy praštila velká čvachtající koule odkapávajícího sněhu. Oba jsme se otočili, abychom viděli, odkud přiletěla. Měla jsem podezření na Erika, který odcházel pryč, zády k nám – špatným směrem vzhledem k tomu, kde měl příští hodinu. Mike měl zjevně stejné tušení. Sklonil se a začal shrabávat hromádku bílé kaše.

„Uvidíme se u oběda, ano?“ Při těch slovech jsem se nezastavovala. „Jakmile lidi začnou házet mokrým sajrajtem, jdu dovnitř.“

Jenom přikývl, oči upřené na Erikovu mizející postavu.

Po celé dopoledne každý vzrušeně vykládal o sněhu; zjevně to byl první sníh nového roku. Já jsem se debat neúčastnila. Jistě, je to sušší než déšť – dokud to člověku neroztaje v ponožkách.

Po španělštině jsem šla s Jessikou obezřetně do jídelny. Všude létaly kašovité koule. V rukou jsem držela desky, připravená použít je jako štít, kdyby to bylo potřeba. Jessica si myslela, že sdílím všeobecnou bujarost, ale něco v mém výrazu jí bránilo mrštit po mně koulí.

Mike nás dohonil, když jsme vcházely do dveří, smál se, led mu rozpouštěl špičky na vlasech. Vzrušeně si s Jessikou vyprávěli o sněhové bitce, zatímco jsme si stoupli do fronty, abychom si koupili jídlo. Koukla jsem k tomu stolu v rohu, jen ze zvyku. A v tu ránu jako když mě přimrazí. U stolu sedělo pět lidí.

Jessica mě zatahala za paži.

„Haló? Bello? Co si dáš?“

Sklopila jsem oči; uši mi hořely. Nemám žádný důvod cítit se rozpačitě, připomínala jsem si. Nic jsem neprovedla.

„Co je to s Bellou?“ zeptal se Mike Jessiky.

„Nic,“ odpověděla jsem. „Dneska si dám jenom sodovku.“ Zařadila jsem se na konec fronty.

„Ty nemáš hlad?“ zeptala se Jessica.

„Vlastně je mi trochu špatně,“ odpověděla jsem, oči stále namířené k podlaze.

Čekala jsem, až si vezmou jídlo, a pak jsem šla za nimi ke stolu se sklopeným pohledem.

Pomalů jsem usrkávala sodovku a v žaludku mi kručelo. Dvakrát se Mike zeptal, s přehnanou starostí, jak se cítím. Odbyla jsem ho, že to nic není, ale přemítala jsem, jestli bych to neměla nahrát a schovat se příští hodinu na ošetřovně.

Směšné. Přece nebudu utíkat.

Rozhodla jsem se, že si dovolím jeden pohled ke stolu rodiny Cullenovy. Jestli se na mě podívá, uteču z biologie, takový jsem zbabělec.

Držela jsem hlavu skloněnou a podívala jsem se zpod řas. Nikdo z nich se nedíval směrem ke mně. Zvedla jsem trošku hlavu.

Smáli se. Edward, Jasper a Emmett měli všichni vlasy plně tajícího sněhu. Alice a Rosalie se odkláněly, jak Emmett trásl svými odkapávajícími vlasy směrem k nim. Užívali si sněhový den jako všichni – jenom vypadali víc jako ve scéně z nějakého filmu než my ostatní.

Ale kromě smíchu a hravosti tam bylo něco odlišného, a já jsem nedokázala tak úplně přesně určit, v čem ten rozdíl spočívá. Prohlížela jsem si Edwarda co nejpečlivěji. Jeho kůže je méně bleďá, usoudila jsem – možná zrůžovělá od sněhové bitky – kruhy pod jeho očima méně viditelné. Ale bylo tam něco víc. Přemítala jsem, dívala se, snažila se přijít na tu změnu.

„Bello, na co tak zíráš?“ vyrušila mě Jessica a očima následovala můj pohled.

Přesně v tom okamžiku jeho oči šlehly ke mně a setkaly se s mýma.

Sklonila jsem hlavu a nechala si vlasy spadnout do obličeje. Byla jsem si ovšem jistá, že v tom okamžiku, kdy se naše oči setkaly, se nedíval nevlídně nebo nepřátelsky, jako když jsem ho viděla posledně. Vypadalo to, že je prostě jen zvědavý, svým způsobem nespokojený.

„Edward Cullen na tebe zírá,“ zachichotala se mi Jessica do ucha.

„Nevypadá rozzlobeně, že ne?“ nemohla jsem se nezeptat.

„Ne,“ odpověděla. Moje otázka ji zjevně zmátla. „Měl by?“

„Myslím, že mě nemá rád,“ svěřila jsem se jí. Žaludek jsem měla jako na vodě. Položila jsem si hlavu na paži.

„Cullenovi nemají rádi nikoho... no, oni si nikoho nevsímají dost na to, aby si k němu vytvořili vztah. Ale on na tebe pořád zírá.“

„Přestaň se na něj dívat,“ zasyčela jsem.

Zahihňala se, ale podívala se jinam. Zvedla jsem hlavu jen tak, abych se přesvědčila, že mě poslechla, a rozvažovala jsem o použití síly, kdyby to neudělala.

Pak nás přerušil Mike – plánoval po škole velkou bitvu na parkovišti a chtěl, abychom se zúčastnily. Jessica nadšeně souhlasila. Způsob, jakým se dívala na Mika, nenechával téměř nikoho na pochybách, že bude souhlasit s čímkoliv, co on navrhne. Já jsem mlčela. Budu se muset schovat v tělocvičně, dokud se parkoviště nevyliční.

Po zbytek oběda jsem si dávala velký pozor, abych neodtrhovala pohled od stolu. Rozhodla jsem se dodržet slib, který jsem si dala. Protože se netvářil rozzlobeně, tak půjdu na biologii. Můj žaludek sebou vystrašeně škubl při pomýšlení, že budu zase sedět vedle něj.

Opravdu jsem nechtěla jít do třídy s Mikem jako obvykle – zdálo se, že je oblíbeným terčem sněhových odstřelovačů – ale když jsme vyšli ze dveří, všichni až na mě unisono zasténali. Pršelo, déšť z chodníku smýval všechny stopy po sněhu čistými, ledovými stužkami. Natáhla jsem si kapuci a v duchu jsem se radovala. Po tělocviku budu moct jít rovnou domů.

Zato Mike cestou do budovy číslo čtyři nadával.

Jakmile jsem došla do třídy, s úlevou jsem viděla, že moje lavice je pořád prázdná. Pan Banner chodil po místnosti a na každý stůl rozdával mikroskop a krabičku sklíček. Do začátku hodiny zbývalo ještě několik minut a místnost bzučela hovorem. Snažila jsem se nedívat se na dveře a bezmyšlenkovitě jsem si čmárala na desky sešitu.

Slyšela jsem velmi jasně, když se židle vedle mě pohnula, ale moje oči zůstávaly pečlivě zaostřené na vzorek, který jsem kreslila.

„Ahoj,“ pozdravil tichý, melodický hlas.

Vzhlédla jsem, ohromená, že na mě mluví. Seděl ode mě tak daleko, jak to lavice dovolovala, ale židli měl natočenou směrem ke mně. Z rozčuchaných vlasů mu odkapávala voda, ale i tak vypadal, jako kdyby právě dotočil reklamu na gel na vlasy. Jeho oslnivý obličej byl přátelský, otevřený, s lehkým úsměvem na bezkrevných rtech. Ale v očích měl obezřetný pohled.

„Jmenuju se Edward Cullen,“ pokračoval. „Minulý týden jsem neměl šanci se představit. Ty musíš být Bella Swanová.“

Moje mysl zmateně vířila. Copak jsem si to celé vymyslela? Teď byl dokonale zdvořilý. Musela jsem promluvit, čekal na to. Ale nemohla jsem přijít na nic rozumného.

„Odkud znáš moje jméno?“ zakoktala jsem.

Zasmál se tichým, okouzlujícím smíchem.

„No, myslím, že tady zná tvoje jméno každý. Celé městečko čekalo, až přijedeš.“

Ušklíbla jsem se. Něco takového mě mělo napadnout.

„Ne,“ trvala jsem zhlouple na svém. „Chci říct, proč jsi mi řekl Bello?“

Zdál se zmatený. „Máš radši, když se ti říká Isabella?“

„Ne, mám ráda, když mi říkají Bella,“ odpověděla jsem. „Ale myslím, že Charlie – chci říct táta – o mně určitě mluví jako o Isabelle – a zdá se, že takhle mě tu zná každý,“ snažila jsem se mu vysvětlit a připadala jsem si jako totální pitomec.

„Aha.“ Už se tím nezabýval. Rozpačité jsem se podívala stranou.

Naštěstí pan Banner v tu chvíli zahájil hodinu. Snažila jsem se soustředit, když vysvětloval laboratorní práci, kterou dnes budeme dělat. Sklíčka v krabíčce jsou zpréházená. Měli jsme pracovat ve dvojicích, vytrít sklíčka s kořenovými buňkami cibule podle fází mitózy, které představují, a označit je. Měli jsme pracovat bez učebnic. Za dvacet minut se přijde podívat, jestli to máme správně.

„Začněte,“ nakázal.

„Dámy mají přednost, kolegyně?“ zeptal se Edward. Vzhledla jsem a viděla, že se směje tak krásným, lehce pokřiveným úsměvem, že jsem na něj dokázala jenom zírat jako idiot.

„Nebo můžu začít já, jestli chceš.“ Úsměv pohasl; zjevně přemítal, jestli nejsem mentálně retardovaná.

„Ne,“ řekla jsem a začervenala se, „já začnu.“

Trošičku jsem se předváděla. Tuhle laborku už jsem dělala a věděla jsem, co mám hledat. Mělo by to být snadné. Připevnila jsem první sklíčko pod mikroskop a rychle jsem nastavila čtyřicetinasobné zvětšení. Krátce jsem si sklíčko prohlédla.

Můj úsudek byl neochvějný. „Profáze.“

„Můžu se podívat?“ zeptal se, když jsem chtěla sklíčko vyměnit. Chytil mě přitom za ruku, aby mě zadržel. Jeho prsty byly ledově studené, jako kdyby je před začátkem hodiny strkal do sněhové závěje. Ale kvůli tomu to nebylo, že jsem svou rukou rychle ucukla. Když se mě dotknul, štíplo mě to do ruky, jako kdyby námi projel elektrický proud.

„Promiň,“ zamumlal a okamžitě svou ruku stáhl. Pořád ovšem sahal po mikroskopu. Dívala jsem se na něj, stále vyvedená z míry, jak si prohlíží sklíčko ještě kratší dobu než já.

„Profáze,“ souhlasil a napsal to úhledně na první místo našeho pracovního listu. Rychle vyměnil první sklíčko za druhé a pak na něj zběžně pohlédl.

„Anafáze,“ zamumlal a souběžně to psal.

Snažila jsem se o lhostejný tón. „Můžu?“

Usmál se a přistrčil mi mikroskop.

Honem jsem se podívala do objektivu, ale byla jsem zklamaná. Zatraceně, měl pravdu.

„Sklíčko tři?“ Natáhla jsem ruku, aniž bych se na něj podívala.

Podal mi ho; zdálo se, že si dává pozor, aby se mě zase nedotkl.

Nasadila jsem ten nejzběžnější pohled, jakého jsem byla schopná.

„Interfáze.“ Podala jsem mu mikroskop, než o něj mohl požádat. Rychle se koukl a pak to zapsal. Napsala bych to, zatímco se díval, ale jeho čisté, elegantní písmo mě odrazovalo. Nechtěla jsem pokazit stránku svým neohrabaným škrabopisem.

Byli jsme hotovi daleko dřív, než se kdokoliv z ostatních k závěru jen přiblížil. Viděla jsem Mika a jeho kolegyni, jak znovu a znovu porovnávají dvě sklíčka a další skupina měla pod lavicí otevřené učebnice.

Nezbývalo mi tedy nic jiného na práci než se snažit nedívat se na něj... neúspěšně. Vzhlédla jsem a on se na mě upřeně díval, s tím samým nevysvětlitelným frustrovaným pohle-

dem v očích. Najednou jsem si všimla nepatrné změny v jeho obličejí.

„Nosíš čočky?“ vyhrkla jsem bez rozmýšlení.

Zdál se mou nečekanou otázkou zmatený. „Ne.“

„Aha,“ zamumlala jsem. „Myslela jsem, že máš nějaké jiné oči.“

Pokrčil rameny a podíval se stranou.

Vlastně jsem si byla jistá, že je tam něco jiného. Živě jsem si pamatovala tu plochou černou barvu jeho očí, když na mě posledně zíral – ta barva upoutávala pozornost v kontrastu s jeho bledou kůží a rezavými vlasy. Dnes měly jeho oči úplně jinou barvu: podivně okrovou, tmavší než karamelky, ale v tom samém zlatém tónu. Nechápala jsem, jak je to možné, pokud ovšem z nějakého důvodu kvůli těm čočkám nelže. Nebo možná z Forks začínám bláznit, a to doslovně.

Podívala jsem se dolů. Ruce měl zase pevně zaťaté v pěsti.

Pan Banner v tu chvíli přišel k našemu stolku, aby se podíval, proč nepracujeme. Pohlédl nám přes rameno, aby skoukl vyplněný protokol, a pak se zadíval upřeněji, aby zkontroloval odpovědi.

„No tak, Edwarde, nemyslíte, že by i Isabella měla dostat svou šanci u mikroskopu?“ zeptal se.

„Bella,“ opravil ho Edward automaticky. „Ve skutečnosti identifikovala tři z pěti.“

Pan Banner se na mě teď podíval; jeho výraz byl skeptický.

„Už jste tuhle laboratorní práci dělala?“ zeptal se.

Bázlivě jsem se usmála. „Ne s cibulovým kořínkem.“

„S blastulou bělice?“

„Jo.“

Pan Banner přikývl. „Byla jste ve Phoenixu v pokročilém programu?“

„Ano.“

„No,“ řekl po chvíli. „Myslím, že je dobře, že vy dva jste partneři pro laboratorní práce.“ Ještě něco zamumlal, jak odcházel. Když odešel, začala jsem si zase čmárat do sešitu.

„To je velká škoda, s tím sněhem, vid?“ zeptal se Edward. Měla jsem pocit, že se nutí do rozhovoru. Už mě zase ovíjela paranoia. Jako kdyby slyšel, o čem jsem si povídala s Jessikou u oběda a snažil se mi dokázat, že nemám pravdu.

„Ani ne,“ odpověděla jsem po pravdě, místo abych předstírala, že jsem normální jako každý jiný. Pořád jsem se snažila vypudit ten pocit podezření, a nemohla jsem se soustředit.

„Nemáš ráda zimu.“ To nebyla otázka.

„Nebo mokro.“

„To se ti musí ve Forks těžko žít,“ nadhodil.

„To ani nemáš ponětí,“ zamumlala jsem temně.

Zdálo se, že to, co jsem řekla, ho bůhvíproč fascinuje. Jeho obličej mě natolik rozptyloval, že jsem se snažila nedívat se na něj víc, než vyžadovala nejnutnější zdvořilost.

„Proč jsi sem tedy přijela?“

Na to se mě nikdo nezeptal – ne tak přímo jako on.

„To je... komplikované.“

„Myslím, že to dokážu pochopit,“ naléhal.

Na dlouhou chvíli jsem se odmlčela a pak jsem udělala tu chybu, že jsem se mu podívala do očí. Jeho tmavé zlaté oči mě mátlly a já jsem odpověděla bez přemýšlení.

„Moje matka se znovu vdala,“ řekla jsem.

„To nezní tak složité,“ nesouhlasil, ale z hlasu mu zazníval soucit. „Kdy se to stalo?“

„Loni v září.“ Můj hlas zněl smutně i mým vlastním uším.

„A ty ho nemáš ráda,“ domýšlel se Edward, stále laskavým tónem.

„Ne, Phil je fajn. Možná trochu moc mladý, ale docela milý.“

„Proč jsi s nimi nezůstala?“

Nedokázala jsem pochopit, proč ho to tak zajímá, ale on na mě pořád upíral pronikavý pohled, jako kdyby můj obyčejný příběh byl nějak životně důležitý.

„Phil hodně cestuje. Vydělává si jako fotbalista.“ Pousmála jsem se.

„Slyšel jsem o něm?“ zeptal se a úsměv mi oplatil.

„Asi ne. Nehraje dobře. Jenom druhou ligu. Hodně se stěhuje.“

„A tvoje matka tě sem poslala, aby mohla cestovat s ním.“
Pronesl to znovu jako předpoklad, ne jako otázku.

Zvedla jsem o zlomek bradu. „Ne, neposlala mě sem. Poslala jsem se sama.“

Obočí se mu spojilo dohromady. „Tomu nerozumím,“ přiznal a bylo vidět, že mu to hodně vadí.

Povzdechla jsem si. Proč mu to vůbec vysvětluju? Pořád se na mě upřeně díval s živou zvědavostí.

„Napřed bydlela se mnou, ale stýskalo se jí po něm. Byla z toho nešťastná... tak jsem se rozhodla, že je na čase strávit nějakou dobu s Charliem.“ Můj hlas byl otrávený, když jsem domluvila.

„Ale teď jsi nešťastná ty,“ podotkl.

„No a?“ opáčila jsem.

„To se nezdá spravedlivé.“ Pokrčil rameny, ale jeho pohled byl stále napjatý.

Nevesele jsem se zasmála. „To ti ještě nikdo neřekl? Život není fér.“

„Myslím, že to už jsem někde slyšel,“ souhlasil suše.

„Tak to je všechno,“ uzavřela jsem a divila se, proč na mě pořád tak zírá.

Zadíval se na mě uznale. „Hraješ to dobře,“ řekl pomalu. „Ale klidně se vsadím, že trpíš víc, ale nedovolíš, aby to na tobě někdo poznal.“

Ušklíbla jsem se a odolávala nutkání vypláznout na něj jazyk jako pětiletá holka; a podívala jsem se jinam.

„Mýlím se?“

Snažila jsem se ho ignorovat.

„Myslím, že ne,“ zamumlal sebejistě.

„Co na tom tobě záleží?“ odsekla jsem podrážděně. Nedívala jsem se na něj, sledovala jsem, jak učitel obchází po třídě.

„To je moc dobrá otázka,“ zašeptal tak tiše, až jsem si říkala, jestli nemluví sám k sobě. Ovšem po několika vteřinách ticha jsem usoudila, že to byla jediná odpověď, kterou dostanu.

Povzddechla jsem si a zamračila se na tabuli.

„Otravuju tě?“ zeptal se. Znělo to pobaveně.

Podívala jsem se na něj bez přemýšlení... a zase řekla pravdu. „Ne tak docela. Spíš jsem otrávená sama ze sebe. Jsem tak snadno čitelná – mamka mi vždycky říká, že jsem její otevřená kniha.“ Zamračila jsem se.

„Naopak, mně připadáš čitelná velmi obtížně.“ Navzdory všemu, co jsem řekla a on uhodl, to znělo, jako když to myslí vážně.

„Pak tedy musíš být dobrý čtenář,“ odpověděla jsem.

„Obvykle jsem.“ Široce se usmál a předvedl sadu dokonalých bělostných zubů.

Pan Banner pak okřikl třídu, aby všichni dávali pozor, a já jsem se s úlevou otočila, abych poslouchala. Nemohla jsem uvěřit, že jsem právě vykládala podrobnosti ze svého obyčejného života tomuhle zvláštnímu krásnému klukovi, který mnou možná pohrdá. Možná ne. Před chvílí se zdálo, že ho náš rozhovor opravdu zajímá, ale teď jsem koutkem oka viděla, že se zase odklání pryč ode mě a rukama křečovitě svírá okraj stolku.

Nasadila jsem soustředěný výraz, zatímco pan Banner s pomocí blan na zpětném projektoru předváděl to, co jsem bez obtíží viděla v mikroskopu. Ale moje myšlenky se nedaly ovládnout.

Když se konečně ozvalo zvonění, Edward vyběhl z místnosti stejně rychle a stejně půvabně jako minulé pondělí. A jako minulé pondělí jsem na něj jen udiveně zírala.

Mike ke mně rychle přihopkal a vzal mi knížky. Představi-
la jsem si ho s vrtícím ohonem.

„To bylo strašné,“ zasténal. „Všechny vypadaly úplně stejně. Máš štěstí, že tvým partnerem je Cullen.“

„Já jsem s tím neměla žádné potíže,“ ohradila jsem se, dotčená jeho předpokladem. Okamžitě jsem litovala, jak jsem ho odbyla. „My už jsme tyhle laborky dělali dřív,“ dodala jsem, než se mohl urazit.

„Cullen se dneska zdál docela přátelský,“ poznamenal, když jsme se soukali do pláštěnek. Nezdálo se, že ho to těší.

Já jsem se snažila mluvit nevzrušeně. „Zajímalo by mě, co to s ním minulé pondělí bylo.“

Nedokázala jsem se soustředit na Mikovo povídání, jak jsme šli do tělocvičny, a tělocvik mě taky nijak nezaujal. Mike byl dneska se mnou v družstvu. Rytířsky kryl moje postavení stejně dobře jako své vlastní, takže moje lelkování bylo přerušeno, jenom když na mě vyšlo podání; můj tým se obezřetně uhýbal z cesty pokaždé, když jsem byla na řadě.

Když jsem šla na parkoviště, jenom drobně mžilo, ale byla jsem šťastnější, když jsem seděla v suché kabině. Zapnula jsem topení a pro jednu jsem se nestarala o ohlušující řev motoru. Rozepnula jsem si bundu, stáhla kapuci a roztrásla si vlhké vlasy, aby je topení mohlo usušit, než dojedu domů.

Podívala jsem se kolem sebe, abych se ujistila, že je všude volno. V tu chvíli jsem si všimla nehnuté bílé postavy. Edward Cullen se opíral o přední dveře Volva, tři auta ode mě, a zíral upřeně směrem ke mně. Rychle jsem uhnula pohledem a zařadila zpátečku, až jsem v tom spěchu málem nabourala něčí rezavou Toyotu Corollu. Naštěstí pro toyotu jsem včas dupla na brzdu. Byl to ten typ auta, z kterého by můj nákladáček nadělal šrot. Zhluboka jsem se nadechla, stále jsem se dívala ven druhou stranou a opatrně jsem se znovu rozjela, tentokrát s větším úspěchem. Zírala jsem přímo před sebe, když jsem míjela Volvo, ale mohla bych přísahat, že jsem periferním pohledem viděla, jak se Edward směje.

3. FENOMÉN

Když jsem ráno otevřela oči, něco bylo jiné.

Bylo to světlem. Stále šlo o to šedo zelené světlo zamračeného dne v lese, ale bylo nějak jasnější. Uvědomila jsem si, že moje okno nehalí žádná mlha.

Vyskočila jsem, abych se podívala ven, a pak jsem v hrůze zasténala.

Dvůr pokrývala pořádná vrstva sněhu, poprášila střechu mého auta a zabílila silnici. Ale to nebyla ta nejhorší věc. Všechno děšť ze včerejška zmrzl na led - a oblékl tak jehličí stromů do fantastických, úchvatných vzorů, ale ze silnice udělal smrtelnou ledovou klouzačku. Měla jsem dost co dělat, abych neupadla, když byla zem suchá; možná teď pro mě bude bezpečnější, když se vrátím do postele.

Charlie odjel do práce, než jsem sešla dolů. Můj život s Charliem se hodně podobal tomu, jako kdybych měla vlastní byt, a zjistila jsem, že si v samotě lebedím, místo abych byla osamělá.

Rychle jsem spořádala misku cereálií a zapila to trochou pomerančového džusu přímo z krabice. Cítila jsem příjemné vzrušení, že jdu do školy, a to mi nahánělo strach. Věděla jsem, že to není tím, že bych se těšila na stimulující studijní prostředí nebo na setkání s novými kamarády. Pokud jsem chtěla být upřímná, musela jsem přiznat, že se nemůžu dočkat, až budu ve škole, protože uvidím Edwarda Cullena. A to byla pěkná pitomost.

Měla bych se mu totálně vyhýbat, po tom svém včerejším bezduchem a trapném plácání. A nedůvěřovala jsem mu; proč lhal o těch svých očích? Pořád mě děsila nepřátelskost, kterou jsem z něj občas vycítila, a pořád jsem měla svázaný jazyk, kdykoliv jsem si představila jeho dokonalý obličej. Byla jsem si dobře vědoma, že moje liga a jeho liga jsou sféry, které se nedotýkají. Takže bych neměla být vůbec nedočkavá, kdy ho zase uvidím.

Musela jsem se maximálně soustředit, abych se na té příjezdové cestě z ledovatých cihel nezabila. Málem jsem ztratila rovnováhu, když jsem se konečně dostala k autu, ale podařilo se mi zachytit se postranního zrcátka, a tak se zachránit. Jistě, dnešek bude jako noční můra.

Při řízení cestou do školy jsem se snažila zaplašit myšlenky na svůj strach z pádu i nežádoucí spekulace ohledně Edwarda Cullena, a tak jsem přemýšlela o Mikovi a Erikovi a o tom, jak na mě zdejší kluci reagují úplně jinak, než jsem zvyklá. Byla jsem si jistá, že vypadám úplně přesně stejně jako doma ve Phoenixu. Možná to bylo jenom tím, že kluci doma mě viděli procházet všemi těmi trapnými fázemi dospívání a už si mě dávno zařadili. Možná to bylo proto, že jsem tady byla nová, a sem přijde někdo nový jednou za uherský rok. Možná, že zdejším klukům moje ochromující neohrabanost připadala spíš roztomilá než směšná, dělala ze mě slečinku v nesnázích. Ať byl důvod jakýkoli, Mikova psí oddanost a Erikova zjevná rivalita vůči němu mě vyváděly z míry. Nebyla jsem si jistá, jestli bych nebyla radši, kdyby mě ignorovali.

Mému autu, jak se zdálo, nedělal černý led, který pokrýval silnice, žádné potíže. Přesto jsem jela velmi pomalu, protože jsem nijak netoužila udělat na hlavní třídě hodiny.

Když jsem ve škole vystoupila z auta, viděla jsem, proč jsem měla tak málo potíží. Můj pohled upoutalo něco stříbrného, a tak jsem se šla podívat k zadní části auta - opatrně jsem se držela postranice, abych neupadla - abych si prohlédla pneumatiky. Byly kolem nich omotány tenké řetízky tvořící očka ve tvaru kosočtverců. Charlie vstal bůhvíjak brzy, aby mi na auto nasadil sněhové řetězy. Najednou si mi sevřelo hrdlo. Nebyla jsem zvyklá, aby se o mě někdo staral, a Charlieho nevy-slovená starost mě překvapila.

Stále jsem u zadního nárazníku a snažila se potlačit náhlou vlnu emocí, kterou vzbudily sněhové řetězy, když vtom jsem uslyšela podivný zvuk.

Bylo to vysoké skřípání, které rychle nabralo na ohlušující hlasitosti. Vzhlédla jsem celá vyděšená.

Viděla jsem několik věcí najednou. Nic se nehýbalo pomalým pohybem, jako se to děje ve filmech. Naopak, nával adrenalinu jako by způsobil, že můj mozek pracoval mnohem rychleji, a já jsem byla schopná absorbovat v jasných detailech několik věcí najednou.

Edward Cullen stál čtyři auta ode mě a v hrůze na mě zíral. Jeho obličej vyčníval z moře dalších obličejů, a všechny byly ztuhlé ve stejné masce šoku. Ale horší pohled byl na tmavě modrou dodávku, která klouzala se zablokovanými koly a kvílejícími brzdami a divoce se točila po ledu na parkovišti. Bylo vidět, že co nevidět narazí do zadního rohu mého nákladáčku, a já jsem stála mezi nimi. Neměla jsem ani čas zavřít oči.

Těsně předtím, než jsem zaslechla tříštivé praskání dodávky ovinující se kolem podvozku mého auta, něco mě tvrdě udeřilo, ale ne ze směru, odkud jsem to očekávala. Hlavou jsem práskla o ledový asfalt a cítila jsem, jak mě něco pevného a studeného přišpendlilo k zemi. Ležela jsem na zemi vedle hnědého auta, u kterého jsem zaparkovala. Ničeho jiného jsem si nestačila všimnout, protože dodávka se stále blížila. Se skřípotem se stočila kolem zadku nákladáčku a v nekončících otáčkách klouzala ke mně, aby do mě zase narazila.

Tiché zaklení mě upozornilo, že tu se mnou někdo je, a ten hlas nebylo možné nepoznat. Dvě dlouhé, bílé ruce vystřelily přede mne jako štít a dodávka se s otřesem zastavila jen stopu od mého obličej, jak se ty velké ruce šťastnou náhodou vešly do hluboké promáčkliny v boku dodávky.

Pak se ty ruce pohybovaly tak rychle, že jsem z nich viděla jen rozmazanou šmouhu. Jedna najednou sahala pod karosérii dodávky a něco mě táhlo, nohy se mi otočily jako hadrové panence, až narazily do pneumatiky hnědého auta. Uši mi zalehly sténajícím kovovým nárazem a tříštěním skla sy-

pajícího se na asfalt a dodávka se konečně zastavila – přesně tam, kde před zlomkem sekundy byly moje nohy.

Jednu dlouhou vteřinu bylo naprosté ticho a pak se spustil křik. V tom náhlém zmatku jsem slyšela nejednoho člověka volat moje jméno. Ale jasněji než všechen ten křik jsem těsně u ucha slyšela tichý, frenetický hlas Edwarda Cullena.

„Bello? Jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě.“ Můj hlas zněl divně. Snažila jsem se posadit a uvědomila jsem si, že si mě tiskne k boku v železném sevření.

„Bud' opatrná,“ varoval mě, když jsem se snažila vymanit. „Myslím, že ses pořádně praštila do hlavy.“

Uvědomila jsem si palčivou bolest nad levým uchem.

„Au,“ řekla jsem překvapeně.

„Myslel jsem si to.“ Jeho hlas kupodivu zněl, jako kdyby potlačoval smích.

„Jak ses...“ zarazila jsem se, abych si to srovnala v hlavě a zorientovala se. „Jak ses sem dostal tak rychle?“

„Stál jsem hned vedle tebe, Bello,“ odpověděl a jeho tón byl zase vážný.

Otočila jsem se, abych se posadila, a tentokrát mě nechal uvolnit sevření kolem mého pasu a odtáhl se ode mě tak daleko, jak to v omezeném prostoru dokázal. Dívala jsem se na jeho starostlivý, nevinný výraz a byla jsem znovu dezorientována silou jeho zlatě zbarvených očí. Na co jsem se ho to ptala?

A pak nás našli, dav lidí, kterým po obličeji tekly slzy, křičeli na sebe, křičeli na nás.

„Nehýbej se,“ poroučel mi někdo.

„Vytáhněte Tylera z dodávky!“ volal někdo jiný.

Kolem nás nastal horečnatý zmatek. Snažila jsem se vstát, ale Edwardovy studené ruce mě stlačily za rameno dolů.

„Ještě zůstaň v klidu.“

„Ale je zima,“ stěžovala jsem si. Překvapilo mě, když se potichounku uchechtl. To se mi nelíbilo.

„Tys byl tamhle,“ vzpomněla jsem si najednou, a jeho po-
chechtávání v tu chvíli ustalo. „Stál jsi vedle svého auta.“

Jeho výraz ztvrdl. „Ne, nestál.“

„Viděla jsem tě.“ Všude kolem nás vládl chaos. Slyšela jsem
hlasité a příkré hlasy dospělých, kteří přicházeli na scénu. Ale
umanutě jsem se držela naší hádky; měla jsem pravdu a on to
musí přiznat.

„Bello, já jsem stál vedle tebe a stáhl jsem tě stranou.“ Upřel
na mě oči devastující silou, jako kdyby se snažil sdělit něco
klíčového.

„Ne.“ Zatařala jsem čelist.

Jeho oči zlatě žhnuly. „Prosím tě, Bello.“

„Proč?“ ptala jsem se.

„Věř mi,“ prosil a jeho tichý hlas byl tak přesvědčivý.

Teď jsem zaslechla sirény. „Slibuješ, že mi všechno pozdě-
ji vysvětlíš?“

„Dobrá,“ vyštěkl, najednou popuzený.

„Dobrá,“ opakovala jsem nazlobeně.

Bylo zapotřebí šesti sanitáků a dvou učitelů – pana Verne-
ra a trenéra Clappa – aby od nás odsunuli dodávku tak dale-
ko, aby se mohla přinést nosítka. Edward nosítka pro sebe ve-
herentně odmítal a já jsem se snažila o totéž, ale ten zrádce
jim řekl, že jsem se uhodila do hlavy a mám pravděpodobně
otřes mozku. Málem jsem umřela ponížením, když mi dali ná-
krčník. Vypadalo to, že se tam sešla snad celá škola, všichni
s vážným výrazem sledovali, jak mě nakládají do sanitky. Ed-
ward si sedl vedle řidiče. Bylo to šílené.

Aby to bylo ještě horší, pan policejní ředitel Swan přijel
dřív, než mě stihli v klidu odvézt.

„Bello!“ zařval v panice, když mě poznal na nosítkách.

„Jsem úplně v pořádku, Char – tati,“ vzdychla jsem. „Nic mi
není.“

Otočil se na nejbližšího zdravotníka, aby slyšel jiný ná-
zor. Přestala jsem ho poslouchat, abych si srovnala zmate-

nou směsici nevysvětlitelných obrazů, které se mi chaoticky rojily v hlavě. Když mě totiž zvedali z dosahu auta, viděla jsem v nárazníku hnědého auta hluboké promáčknuté místo - velmi jasně ohraničené, přesně pasovalo na obrys Edwardových ramen... jako kdyby se proti tomu autu zapřel s takovou silou, že poškodil kovový rám...

A pak taky členové jeho rodiny, kteří se dívali z povzdálí - v jejich výrazech se střídaly nesouhlas s rozzuřením, ale nebyla tam ani stopa starosti o to, jestli je bratr v pořádku.

Snažila jsem se najít logické řešení, které by vysvětlovalo, co jsem právě viděla - řešení, které vylučovalo předpoklad, že jsem blázen.

Přirozeně, sanitka jela do okresní nemocnice s policejní eskortou. Připadala jsem si směšně celou tu dobu, co mě vykládali. Ještě horší bylo, že Edward prostě proklouzl nemocničními dveřmi dovnitř a nikdo se ho na nic neptal. Zatínala jsem zuby.

Vyložili mě na pohotovosti, v dlouhé místnosti s řadou postelí oddělených závěsy s pastelovým vzorkem. Sestra mi omotala kolem paže manžetu tlakoměru a pod jazyk mi vstrčila teploměr. Protože se nikdo neobtěžoval zatáhnout závěs kolem mé postele, abych měla trochu soukromí, usoudila jsem, že nejsem povinna nechávat si na krku ten stupidní znehybňující límec. Když sestra odešla, rychle jsem rozepnula suchý zip a hodila ho pod postel.

Pak se kolem zase začal hemžit nemocniční personál, protože k posteli vedle mě přinesli další nosítka. Pod krví potřísněnými obvazy, které měl zavázané pevně kolem hlavy, jsem poznala Tylera Crowleyho; měli jsme společné hodiny občanky. Tyler vypadal stokrát hůř, než já jsem se cítila. Ale díval se na mě plný obav.

„Bello, já se ti hrozně omlouvám!“

„Já jsem v pohodě, Tylere - ale ty vypadáš strašně, jak ti je?“ Zatímco jsme mluvili, sestry mu začaly rozvazovat na-

sáklé obvazy, pod kterými se objevovaly nesčetné mělké řezné ranky. Měl je všude po čele a levé tváři.

Ignoroval mě. „Myslel jsem, že tě zabiju! Jel jsem moc rychle a kola mi na ledu proklouzla...“ Zamrkal, jak mu jedna sestra začala potukávat tamponem po obličejí.

„Už se tím netrap; netrefil jsi mě.“

„Jak jsi dokázala tak rychle uhnout? Jednu chvíli jsi tam stála, a pak jsi byla pryč...“

„Ehm... Edward mě odtamtud vytáhl.“

Vypadal zmateně. „Kdo?“

„Edward Cullen – stál vedle mě.“ Lhaní mi šlo vždycky mizerně; vůbec to neznělo přesvědčivě.

„Cullen? Neviděl jsem ho... páni, seběhlo se to všechno tak rychle. Je v pořádku?“

„Asi ano. Je někde tady, ale ani nepotřeboval nosítka.“

Věděla jsem, že nejsem blázen. Tak co se stalo? Nedokázala jsem si nijak vysvětlit, co jsem viděla.

Pak mě odvezli zase pryč, aby mi zrentgenovali hlavu. Říkala jsem, že se mnou nic není, a měla jsem pravdu. Ani otřes mozku. Zeptala jsem se, jestli už můžu jít, ale sestra mi řekla, že si napřed musí promluvit s doktorem. Takže jsem trčela na pohotovosti, čekala jsem, a mezitím mě Tyler otravoval svými nekonečnými omluvami a sliby, že mi to vynahradí. Bez ohledu na to, kolikrát jsem se snažila přesvědčit ho, že jsem v pořádku, nepřestával se mučit. Nakonec jsem zavřela oči a ignorovala ho. Pokračoval ve svém kajícím mumlání.

„Spí?“ zeptal se melodický hlas. Rychle jsem otevřela oči.

U nohou mé postele stál Edward a usmíval se. Podívala jsem se na něj. Nebylo to snadné – mnohem přirozenější by bylo jen tak po očku po něm pokukovat.

„Hele, Edwarde, já se vážně omluvám –“ spustil zase Tyler.

Edward zvedl ruku, aby ho zarazil.

„Žádná krev se neprolila, tak co,“ prohlásil a předvedl své zářivé dokonalé zuby. Popošel a sedl si na kraj Tylerovy postele, čelem ke mně. Znovu se usmál.

„Takže, jak zní verdikt?“ zeptal se mě.

„Vůbec nic mi není, ale oni mě nechtějí pustit,“ stěžovala jsem si. „Jak to, že tebe nepřivázali k posteli jako nás ostatní?“

„To záleží na tom, jaké máš známosti,“ odpověděl. „Ale neboj, přišel jsem tě vyzvednout.“

Pak se za rohem objevil lékař a mně spadla brada. Byl mladý, byl blond... a byl hezčí než všechny filmové hvězdy, co jsem kdy viděla. Byl však bledý a vypadal unaveně, měl kruhy pod očima. Podle tátova popisu jsem pochopila, že tohle musí být Edwardův otec.

„Tak, slečno Swanová,“ oslovil mě doktor Cullen mimořádně příjemným hlasem, „jak se cítíte?“

„Nic mi není,“ odpověděla jsem a doufala, že už je to naposledy.

Přešel ke světelné tabuli na zdi nad mojí hlavou a rozsvítil ji.

„Vaše snímky vypadají dobře,“ řekl. „Nebolí vás hlava? Edward říkal, že jste se pořádně uhodila.“

„To nic nebylo,“ opakovala jsem s povzdechem a rychle jsem se na Edwarda zamračila.

Lékařovy studené prsty mi zlehka zkoumavě přejely po lebce. Všiml si, když jsem mrkla.

„Bolí?“ zeptal se.

„Ani ne.“ Už jsem zažila horší.

Ušlyšela jsem uchichtnutí a když jsem vzhledla, viděla jsem Edwardův shovívavý úsměv. Přimhouřila jsem oči.

„No, váš otec čeká v čekárně - už s ním můžete odjet domů. Ale vraťte se, kdybyste měla zavrať nebo vůbec měla nějaké potíže se zrakem.“

„Můžu se vrátit do školy?“ zeptala jsem se, když jsem si představila Charlieho, jak se snaží být pozorný.

„Možná byste to dneska měla vypustit.“
Podívala jsem se na Edwarda. „A on do školy půjde?“
„Někdo musí rozšířit dobrou zprávu, že jsme přežili,“ prohlásil Edward samolibě.
„No, totiž,“ opravil ho doktor Cullen, „zdá se, že v čekárně je většina školy.“
„To ne,“ zasténala jsem a přikryla si obličej rukama.
Doktor Cullen zvedl obočí. „Chcete tu zůstat?“
„Ne, ne!“ bránila jsem se. Přehodila jsem nohy přes okraj postele a rychle seskočila dolů. Až moc rychle – zavravorala jsem a doktor Cullen mě zachytil. Zatvářil se starostlivě.
„Jsem v pořádku,“ ujistila jsem ho znovu. Nemusím mu vykládat, že moje potíže s rovnováhou nemají co dělat s tím, že jsem se uhodila do hlavy.
„Vezměte si nějaký tylenol na bolest,“ navrhl, jak mě stavěl rovně na nohy.
„Tak moc to nebolí,“ vedla jsem si svou.
„Vypadá to, že jste měla mimořádné štěstí,“ prohlásil doktor Cullen a usmál se, zatímco rozmáchlým gestem podepišoval moji kartu.
„Bylo štěstí, že Edward stál náhodou vedle mě,“ připomněla jsem s pohledem upřeným na dotyčného.
„No ano, jistě,“ souhlasil doktor Cullen, najednou zabraný do papírů před sebou. Pak se podíval stranou na Tylera a přešel k vedlejší posteli. Moje intuice zablikala; doktor v tom je-de taky.
„Obávám se, že vy u nás budete muset zůstat o trošku déle,“ řekl Tylerovi a začal kontrolovat jeho rezné rány.
Jakmile se doktor otočil zády, přitočila jsem se k Edwardovi.
„Můžu si s tebou na chvílku promluvit?“ zašeptala jsem sotva slyšitelně. Ustoupil o krok ode mne, čelist najednou zařa-tou.
„Tvůj otec na tebe čeká,“ ucedil skrz zuby.

Podívala jsem se na doktora Cullena a Tylera.

„Ráda bych s tebou mluvila o samotě, jestli ti to nevadí,“ naléhala jsem.

Zadíval se na mě upřeně a pak se otočil zády a přešel dlouhou místnost. Musela jsem skoro běžet, abych s ním udržela krok. Jakmile jsme zahrnuli za roh do krátké chodby, otočil se, aby mi viděl do tváře.

„Co chceš?“ zeptal se a znělo to našťvaně. Oči měl chladné.

Jeho nepřátelskost mě zastrašovala. Moje slova nezněla tak přísně, jak jsem chtěla. „Dlužíš mi vysvětlení,“ připomněla jsem mu.

„Zachránil jsem ti život – nedlužím ti nic.“

Jeho hlas byl tak odměřený, až jsem se přikrčila. „Slíbils mi to.“

„Bello, narazila sis hlavu, nevíš, o čem mluvíš.“ Jeho tón byl řezavý.

Vzplála jsem hněvem a vzdorně jsem na něj pohlédla. „S mou hlavou je všechno v pořádku.“

Uhnul pohledem. „Co ode mě chceš, Bello?“

„Chci znát pravdu,“ odpověděla jsem. „Chci vědět, proč mám kvůli tobě lhát.“

„Co si myslíš, že se stalo?“ vypadlo z něj náhle.

„Já vím jenom to, že jsi nestál nikde vedle mě – ani Tyler tě neviděl, tak mi nevykládej, že jsem se praštila do hlavy. Ta dodávka měla narazit do nás obou – a to se nestalo, a navíc tvoje ruce zanechaly otisk v karosérii – a ještě jsi zanechal prohlubeň ve vedlejší autě, a nejsi vůbec zraněný – a ta dodávka mi měla rozdrtit nohy, ale tys ji zvedl...“ Slyšela jsem, jak bláznivě to zní, a nemohla jsem pokračovat. Byla jsem tak rozčilená, že jsem cítila, jak se mi do očí derou slzy; snažila jsem se je potlačit, a tak jsem zaťala zuby.

Nedůvěřivě na mě koukal. Ale jeho obličej byl napjatý, defenzivní.

„Ty si myslíš, že jsem tu dodávku z tebe zvedl?“ Jeho tón zpochybňoval můj zdravý rozum, ale to jenom zvětšilo moje podezření. Znělo to jako bezchybně pronesená věta talentovaného herce.

Přikývla jsem jen jednou, čelist zařatou.

„Nikdo tomu neuvěří, to snad víš.“ V jeho hlase byl teď osten výsměchu.

„Já o tom nebudu nikomu vykládat.“ Pronášela jsem každé slovo pomalu a pečlivě držela na uzdě svůj hněv.

Po tváři mu přelétlo překvapení. „Tak proč na tom záleží?“

„Záleží na tom mně,“ naléhala jsem. „Nerada lžu – takže bych k tomu aspoň měla mít dobrý důvod.“

„Nemůžeš mi prostě jenom poděkovat a zapomenout na to?“

„Děkuju.“ Vyčkávavě jsem mlčela, plná vzteku.

„Ty to takhle nenecháš, že ne?“

„Ne.“

„V tom případě... doufám, že ti nevadí zklamání.“

Mlčky jsme se na sebe mračili. Já jsem promluvila první, snažila jsem se být soustředěná. Hrozilo mi totiž, že se nechám rozptýlit jeho mimořádně půvabným rozzuřeným obličejem. Bylo to jako dívat se do očí andělu zkázy.

„Proč ses vůbec obtěžoval?“ zeptala jsem se mrazivě.

Odmlčel se a jeho oslnující tvář byla na chvíli nečekaně zranitelná.

„Nevím,“ zašeptal.

A pak se ke mně otočil zády a odcházel.

Byla jsem tak rozzlobená, že mi nějakou dobu trvalo, než jsem se dokázala pohnout. Když jsem to rozchodila, vydala jsem se pomalu k východu na konci chodby.

Čekárna byla nepříjemnější, než jsem se obávala. Připadalo mi, že jsou tam snad všichni, které ve Forks znám, a zírají na mě. Charlie ke mně přispěchal; zvedla jsem ruce.

„Nic se mnou není,“ ujišťovala jsem ho vážně. Stále jsem byla rozzlobená, neměla jsem náladu na žádné tlachání.

„Co říkal doktor?“

„Doktor Cullen se na mě přišel podívat a říkal, že jsem v pořádku a můžu jet domů.“ Vzdychla jsem si. Začali se k nám prodírat Mike, Jessica a Erik, kteří tam také byli. „Tak pojď“, naléhala jsem.

Charlie mi dal ruku kolem zad, ale úplně se mě nedotýkal, a vedl mě ke skleněným dveřím východu. Zamávala jsem zbaběle na kamarády a doufala, že je tak přesvědčím, že už si nemusí dělat starosti. Byla to velká úleva – poprvé, co jsem to tak cítila – dostat se do policejního auta.

Jeli jsme mlčky. Byla jsem tak ponořená do svých myšlenek, že jsem sotva vnímala, že je tam Charlie se mnou. Byla jsem si jistá, že Edwardovo defenzivní chování v chodbě bylo potvrzením těch podivných věcí, o kterých jsem sotva dokázala uvěřit, že jsem byla jejich svědkem.

Když jsme dojeli domů, Charlie konečně promluvil.

„Ehm... budeš muset zavolat Renée.“ Svěsil provinile hlavu.

Byla jsem zděšená. „Tys to pověděl mámě!“

„Promiň.“

Práskla jsem dveřmi policejního auta trochu víc, než bylo nutné, když jsem vystupovala.

Máma byla samozřejmě hysterická. Alespoň třicetkrát jsem jí musela říct, že se cítím fajn, než se uklidnila. Prosila mě, ať přijedu domů – jako by zapomněla, že doma teď nikdo není – ale jejím prosbám se dalo odolat snadněji, než bych si myslela. Stravovalo mě tajemství, které představoval Edward. A Edwardem samým jsem začínala být přímo posedlá. Taková pitomost. Nechtělo se mi utíkat z Forks, jak by to asi udělal každý člověk, který je trochu při smyslech.

Ten večer jsem usoudila, že půjdu brzo spát. Charlie se na mě pořád úzkostlivě díval a mně to šlo na nervy. Cestou jsem se zastavila v koupelně, abych si vzala tři tylenoly. Pomohly, a jak bolest polevila, ponořila jsem se do spánku.

Byla to první noc, kdy se mi zdálo o Edwardu Cullenovi.

4. POZVÁNÍ

V mém snu byla velká tma a ta trocha slabého světla, co tam byla, jako by vyzařovala z Edwardovy pokožky. Neviděla jsem mu do tváře, jenom jeho záda, jak ode mě odcházel a zanechával mě ve tmě. Navzdory tomu, jak rychle jsem běžela, nemohla jsem ho dohonit; navzdory tomu, jak hlasitě jsem volala, vůbec se neotočil. Celá vyděšená jsem se probudila uprostřed noci a připadalo mi, že hrozně dlouho nemůžu usnout. Poté se objevoval v mých snech téměř každou noc, ale vždycky jen tak na okraji, nikdy na dosah.

Měsíc, který následoval po té nehodě, byl neklidný, napjatý a zpočátku nepřijemný.

Ke svému zděšení jsem se na zbytek týdne ocitla v centru pozornosti. Tyler Crowley byl nemožný, pořád za mnou chodil, posedlý touhou mi to nějak vynahradit. Snažila jsem se ho přesvědčit, že od něj nechci nic víc, než aby na celou tu věc zapomněl – zvláště když se mi vlastně nic nestalo –, ale on nepřestával naléhat. Pronásledoval mě o přestávkách a při obědě sedal u našeho teď přeplněného stolu. Mike a Erik na něj byli ještě nepříjemnější, než byli na sebe navzájem, což ve mně vzbuzovalo obavy, že jsem získala dalšího nevídaného fanouška.

Zdálo se, že Edward nikoho nezajímá, ačkoliv jsem vysvětlovala všem pořád dokola, že je to hrdina – jak mě vytáhl autu z cesty a jak ho to málem taky srazilo. Snažila jsem se být přesvědčivá. Jessica, Mike, Erik a všichni ostatní vždycky jenom poznamenali, že ho tam ani neviděli, dokud dodávka nebyla odtahována.

V duchu jsem přemítala, proč ho nikdo jiný neviděl stát tak daleko, než tak najednou, neskutečně přispěchal, aby mi zachránil život. Se smutkem jsem si uvědomila možnou příčinu – nikdo jiný nevěnoval Edwardovi tolik pozornosti, jako jsem mu vždycky věnovala já. Nikdo jiný se na něj nedíval tak, jako jsem se na něj dívala já. Jak žalostné.

Edward nikdy nebyl obklopen davy zvědavých okolostojících dychtících po jeho svědectví z první ruky. Lidé se mu vyhýbali jako obvykle. Cullenovi a Haleovi sedali u stejného stolu jako vždycky, nejedli, mluvili jen mezi sebou. Nikdo z nich, obzvlášť Edward, se už po mně nepodíval.

Když seděl vedle mě na hodině, tak daleko, jak jen mu to lavice dovoľovala, jako by si vůbec nebyl vědom mé přítomnosti. Jen tu a tam, když se mu ruka najednou zařala v pěst – kůži napjatou, pod ní vystouplé bílé klouby – říkala jsem si, přece jenom ví, co se kolem něj děje, navzdory tomu, jak se tváří.

Mrzí ho, že mě vytáhl z cesty Tylerově dodávce – k jinému závěru jsem nemohla dojít.

Moc jsem s ním chtěla mluvit a druhý den po nehodě jsem to zkusila. Když jsem ho naposledy viděla před pohotovostí, byli jsme oba tak rozzuřeni. Já jsem se pořád zlobila, že mi nechce povědět pravdu, ačkoliv já jsem slovo dodržela. Ale on skutečně zachránil můj život, bez ohledu na to, jak to udělal. A můj hněv přes noc polevil a změnil se v uctivý vděk.

Když jsem přišla na biologii, už seděl na svém místě a díval se přímo před sebe. Posadila jsem se, čekala jsem, že se ke mně otočí. Nedával nijak najevo, že si všiml mé přítomnosti.

„Ahoj, Edwarde,“ pozdravila jsem mile, abych mu ukázala, že se budu chovat slušně.

Otočil hlavu o zlomek směrem ke mně, aniž se na mě podíval, jednou přikývl a pak se koukal jinam.

A to byl poslední kontakt, ke kterému mezi námi došlo, ačkoliv každý den sedal jen pár centimetrů ode mě. Někdy jsem si nemohla pomoci a musela jsem se na něj dívat – ovšem jen z dálky, v jídelně nebo na parkovišti. Sledovala jsem, jak jeho zlaté oči den po dni sotva zřetelně nabírají tmavší barvu. Ale ve třídě jsem nedávala víc najevo, že existuje, než dával on vůči mně. Bylo mi mizerně. A sny pokračovaly.

A aby toho nebylo málo, navzdory mým naprostým lžím obsah mých e-mailů zalarmoval Renée natolik, že párkrát vo-